సముద్రపు దొంగలు ?

మల్లాది వెంకటకృష్ణమూర్తి

ఎటు చూసినా నిశ్చలంగా కనపడే నీరు. అంతులేదు. చూపు మేర ఆ నేంత దూరమంతా, ఏదిక్కు చూసినా నీళ్ళు. చుట్టుప్రక్కల నేలఎక్కడా లేకపోవడంవల్ల నీటిపక్షులు కూడా ఎగరటంలేదు ఎక్కడా.

సముద్రం మధ్యలో వెళ్తోంది "జలనిధి." ఓడ డెక్ మీద కుర్చీలో కూర్చుని చూస్తున్నాడు కులకర్ణి మిగతా ప్రయాణీకులతో పాటు, నీళ్ళవంక.

అలా పదిరోజులనుంచి నీళ్ళమీదే, ఆ షిప్‌లో గడుపుతున్నారు అంతా. నీళ్ళు చూసిచూసి వినుగువేస్తోంది. డెక్ మీద ఎక్కువసేపు కూర్చుంటే సముద్రం నీటిమీదనుంచి వచ్చేగాలి ఉప్పగా తగులుతుంది. చెయ్యినాకి చూసుకుంటే

ఉప్పగా ఉంటుంది.

కార్గో షిప్ కాదది. పేసెంజర్ లైనర్. కులకర్ణితో పాటు మరో రెండువందలమంది ప్రయాణం చేస్తున్నారు జలనిధిలో.

ఆస్ట్రేలియాలోని పెర్త్‌నుంచి బయలుదేరి, సిలోన్‌లోని కొలంబోకి వెళ్తోంది జలనిధి, తిరుగు ప్రయాణం చేస్తూ. దాదాపు రెండు నెలలు ప్రయాణం చేస్తేకాని నేల తగలదు మళ్ళీ.

కులకర్ణి తన చేతిలోని నెవిల్ షూట్ నవల 'ఆన్ ది బీచ్' చదువుతూంటే ప్రక్కన కుర్చీలోవచ్చి కూర్చుని అన్నాడు ప్రయాణంలో పరిచయం అయినతను.

“హలో మిష్టర్ కులకర్ణీ.”

“హలో” అన్నాడు కులకర్ణి తన చేతిలోని పుస్తకం మూసి నవ్వుతూ.

“ఇంకా పావు వంతయినా ప్రయాణం పూర్తికాలేదు. అప్పుడే విసుగుపుడుతోంది.”

“నాకూ అంతే. ఈ నీళ్ళవంక చూడాలంటే సిక్‌గా వుంది.”

“ఇంకో నలభై రోజులపైనే ఇలా కొలంబోకోసం ఎదురు చూస్తూ కూర్చోవాలి.”

“వి ఆర్ లైక్ ప్రిజనర్స్. ఈ ఓడలో ఖైదీలైపోయాం. ప్రయాణం ఇంత విసుగ్గా వుంటుందని ముందరే తెలిస్తే ఏరో ప్లేన్‌లో వెళ్ళేవాణ్ణి.”

“నేను ఓసారి ప్రయాణంచేశాను ఓడలో. నాకు తెలుసు ఎంత విసుగ్గా వుంటుందో. అయినా నాకు విమాన ప్రయాణం అంటే భయం. దానికేమయినా అయితే అంత ఎత్తులోంచి ఒక్కసారిగా నీళ్ళలోకిపడి, సముద్రంలోని తిమింగిలాల నోట్లో చావాలి.”

చిన్నగా నవ్వి, అన్నాడు కులకర్ణి.

"అలా చావడం తేలక, ఇలా రెండు, మూడు నెలలు దీంట్లో చచ్చేకంటె."

అతను, కులకర్ణి మూసేసిన 'ఆన్ ది బీచ్' వంక చూసి అన్నాడు.

"నెవిల్ షూట్ నవలలో ప్రేమ, విమానం, సస్పెన్స్ లేకుండా నడవవు. అయినా ఎప్పుడూ కొత్తగా బావుంటాయి. 'ఆన్ ది బీచ్' సినిమా చూశాను నేను."

కులకర్ణి సిగరెట్ పేకట్ తీసి ఖాళీగావుంటే దాన్ని బయటకి, సముద్రంలోకి విసిరేసాడు.

"సిగరెట్ కావాలా?"

అతని మిత్రుడు తనదగ్గరున్న 'లక్కీ-స్ట్రైక్స్' సిగరెట్ పాకెట్ అందిస్తూ అన్నాడు.

"ఇటాలియన్ సిగరెట్స్ ఇవి."

"పొగాకుతో చేస్తే ఏదేశం సిగరెట్స్ అయినా నాకు ఒకటే. థాంక్స్."

కులకర్ణి సిగరెట్ ముట్టించి అడిగాడు పొగ పీలుస్తూ.

"నిన్న కెప్టెన్ సముద్రదొంగల గురించి ఏదో చెప్తున్నాడు? మీకు తెలుసా వివరాలు ఇంకా ఏమయినా?"

"ఈ దారిలో ఇదే మొదటిసారి నా ప్రయాణం. నాకు తెలీదు. కాని ఓ విశేషం తెలుసు నాకు ఈ రూట్ లో."

"ఏమిటి?"

"ఇంక కొంతకాలానికి మన ఓడ భూమధ్యరేఖ చేరుకుంటుంది. ఓడ అక్కడ ఆపేస్తారు చాలాసేపు. ఓడ కెప్టెన్, మిగతా పనివాళ్ళు పార్టీ చేసుకుంటూరు అక్కడ."

"ఎందుకు?"

"ఆనవాయితీ ఓడ కెప్టెన్స్ అందరికీ."

"పెర్త్ నుంచి కొలంబోకి 5,780 కిలోమీటర్ల దూరం. మధ్యలో ఎక్కడో తగలచ్చు."

కాస్సేపు మౌనంగా వుండిపోయారు ఇద్దరూ.

"నేను సిగరెట్స్ తెచ్చుకుంటాను. ఎక్స్ క్యూజ్ మి ఫర్ ఎ మూమెంట్" అని కులకర్ణి లేచాడు. డెక్ మీదనుంచి మెట్లమీదుగా క్రిందకి దిగాడు, లోయర్ డెక్ లోకి. పేసేజ్ లోంచి ప్రొవిషన్ స్టోర్స్ కి వెళ్ళి, ఇండియాకింగ్స్ కోసం అడిగాడు.

అవి లేవు. ఇటాలియన్ సిగరెట్స్ 'లకీ స్ట్రైక్స్' నాలుగు పేకెట్స్ కొనుక్కున్నాడు ఇండియన్ కరెన్సీతో.

ఆ ఓడ దాదాపు చిన్న సైజు పట్నంలా వుంటుంది. అన్ని వసతులూ ఉంటాయి ప్రయాణీకుల ఓడలో. స్విమ్మింగ్ పూల్, బిలియర్డ్స్ రూమ్, టేబిల్ టెన్నిస్ రూమ్, ఇండోర్ గేమ్స్ రూమ్, బార్బర్ షాప్, లాండ్రీ, మినీ థియేటర్— పట్నంలో కావాల్సిన నిత్యావసరమయినవన్నీ షిప్ లో వున్నాయి.

కులకర్ణి సిగరెట్ త్రాగుతూ కాస్సేపు బార్ లో కూర్చున్నాడు డబుల్ విస్కీ తీసుకుని. తర్వాత కేబిన్ నంబర్ E 117 వైపు కదిలాడు. కేబిన్ తలుపుమీద కొట్టాడు మునివేళ్ళతో.

రెండు నిముషాలాగి మళ్లీ తలుపుమీద కొట్టాడు. తలుపు తెరచుకుంది. అరవైఏళ్ళ ముసలాయన, ఫ్రెంచ్ దేశస్థుడు, తలుపు తెరచి కులకర్ణి వంక చూసి నవ్వాడు.

"హాలో మిస్టర్ కులకర్ణి" అన్నాడు ప్రక్కకి తప్పుకుంటూ.

"గ్లోరియా లేదా?" అడిగాడు కులకర్ణి లోపలకు వెళ్ళకుండానే, ఆయనవంక పలకరింపుగా నవ్వి.

"లేదు. టేబిల్ టెన్నిస్ ఆడటానికి వెళ్ళింది."

"మళ్ళీ వస్తానయితే."

కులకర్ణి అయిదు నిముషాల్లో కేబిన్స్‌వుండే కారిడార్ లోంచి టేబిల్ టెన్నిస్ గదిలోకి చేరుకున్నాడు. గ్లోరియా ఆడుతోంది.

"హాలో మిష్టర్ కర్ణి" పలకరించింది గ్లోరియా ఆడుతూనే.

కులకర్ణి ప్రతిగా నవ్వి కూర్చున్నాడు ఓ ఖాళీకుర్చీలో, ఆటవంక చూస్తూ. పావుగంటలో ఆట పూర్తయింది.

"ఏమిటి విశేషం?" అడిగింది గ్లోరియా కులకర్ణి దగ్గరకి వచ్చి.

"కొత్తచోటు కనుక్కొన్నాను."

"ఎక్కడ?" ఆతృతగా అడిగింది గ్లోరియా.

"నాతోరా. చూపిస్తాను."

"ఇప్పుడా?" కొద్దిగా సందేహంగా అడిగింది.

"అవును. ఇప్పుడే" చిలిపిగా నవ్వి గ్లోరియా చెయ్యి పట్టుకుని నడిచాడు కులకర్ణి.

కులకర్ణి గ్లోరియాతో వంటరిగా వుండేందుకు అనేకచోట్లు వెదుకుతూనే వున్నాడు, గ్లోరియాకి తనంటే ఇష్టమని తెలియగానే. ఆ ఓడలో రహస్య ప్రదేశాలంటూ ఏమీలేవు.

"ఇటెక్కడికి?" అడిగింది గ్లోరియా, మెట్లమీద కిందకి దిగుతూ.

"క్రింద లోడింగ్ రూమ్‌వుంది వకటి."

"లోడింగ్ రూమ్?"

"అవును. లోడింగ్ రూమ్."

"లోడింగ్ రూమ్‌లో ఏంచేస్తారు?"

"కన్సైన్‌మెంట్స్, సామాను లోడ్ చేస్తారు, అధికంగా వుండే ప్రయాణీకులవి, బుకింగ్ చేయబడ్డవి. అక్కడ

ఎవరికీ పనివుండదు అసలేమాత్రం."

"ఇదేనా లోడింగ్ రూమ్?" అడిగింది గ్లోరియా ఛాతీ మీద రెండుచేతులూ మడచి ఆ సామానుతో నిండిన గదివంక చూస్తూ.

"అవును."

కులకర్ణి అలా చేతులు కట్టుకుని నిలబడ్డ గ్లోరియావంక చూసాడు. అయిదడుగుల ఏడంగుళాల పొడవు, పొడవుకి తగ్గ లావు, గులాబి రంగుతో నిగనిగ మెరిసే వళ్ళు. హాట్ పేంట్, (తొడలదాకానే బిగుతుగా వుండే నిక్కర్) దాని మీద ఫుల్ హేండ్స్ షర్ట్. బాబ్డ్ హేర్.

కులకర్ణి గ్లోరియా నడుంచుట్టూ చెయ్యివేసి మీదకి లాక్కున్నాడు కొద్దిగా తన్మయంగా. గ్లోరియా పెదవులని ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

"ఎవరూ రారుగా ఇక్కడికి?" అడిగింది గ్లోరియా.

"రారు."

"మనిద్దరినిలా ఎవరైనా చూస్తే."

"చూడనీ."

గ్లోరియాని పూర్తిగా ఆక్రమించుకున్నాడు కులకర్ణి.

ఇద్దరూ నిమిషాలలో మిగతా ప్రపంచమంతా మర్చిపోయారు. చుట్టూ సముద్రం వుందని, ఆ నీళ్ళమీద ఓడలో, మధ్యలో, లోడింగ్ రూంలో తామిద్దరం వున్నామన్న సంగతే మర్చిపోయారు. వాళ్ళకి ప్రస్తుతానికి, ఆ క్షణానికి గుర్తుండల్లా కోరిక, సుఖం.

"లోడింగ్ రూమ్" అన్నది గ్లోరియా మత్తుగా నవ్వుతూ.

2

చీకటి పడింది.

దూరంగా వస్తున్న స్టీమర్‌వంక చూసారు పెద్ద పడవలో

వున్న దాదాపు ఏభైమంది.

నిశ్శబ్దంగా, చీకటిని చీల్చుకుంటూ, భూతంలా వస్తోంది స్టీమర్. ఆ పడవలోవున్న వాళ్ళలో నాగరికుడు వక్కడే. అమెరికన్. మిగతా వాళ్ళంతా అనాగరికులు. నాగరికత ఏమాత్రం తెలియని, రాతియుగపు అనాగరికత వదలని మొండి వాళ్ళు.

అమెరికన్ కాళ్ళకి ఇనుప గొలుసులు కట్టివున్నాయి, పారిపోకుండా. అలాంటి పడవే మరొకటి ఇంకొంచెం దూరంలోవుంది, మరో యాభైమందితో.

వస్తున్న స్టీమర్‌కి అడ్డంగా నడిపారు పడవలు రెండిటినీ ఆ చీకట్లో. స్టీమర్ అయిదారు ఫర్లాంగుల దూరం రాగానే తమ చేతుల్లోని కాగడాలని వెలిగించి, వాటిని చేత్తో గాల్లోకి వూపుతూ గట్టిగా హాహాకారాలు చేశారు ఏకకంఠంతో.

కొంతమంది చేతిలో కత్తులతో, బాణాలతో, ఈటెలతో సముద్రంలోకి దూకి ఆగుతున్న ఆ స్టీమర్ వైపు ఈదుకు వెళ్ళసాగారు వేగంగా.

'జలనిధి'లో, ఇంజన్ రూమ్‌లోవున్న నావికుడు కొంచెం దూరంలో అడ్డంగా ఆగివున్న పడవలమీదవున్న మనుషులని, వాళ్ళ చేతుల్లోని కాగడాలని చూసి, ఇంటర్ కమ్యూనికేషన్‌లో చెప్పాడు కెప్టెన్‌తో.

"సర్. స్టీమర్ ఆపుతున్నాను. ఎదురుగా రెండు పెద్ద పడవలనిండా జనం అడ్డం వచ్చారు."

నైట్ రూంలో సిగరెట్ తాగుతూ టెలివిజన్ చూస్తున్న జలనిధి కెప్టెన్ చెప్పాడు కంగారుగా.

"నేను వస్తున్నాను."

చేతి గడియారంవంక చూసుకున్నాడు. అర్ధరాత్రి పన్నెండవుతోంది. ఇంజన్ రూంకి కెప్టెన్ చేరుకునేసరికే

ఓడ వేగం తగ్గిపోయింది క్రమంగా.

ఓడ గదిలోవున్న నావికుడు పేనెల్‌లో అనేక ఇండి కేటర్స్‌ని చూస్తూ త్వరగా ఓడ ఆపే ప్రయత్నంలో వున్నాడు.

"చూడండి సార్. అవిగో."

కెప్టేన్ ఎదురుగా కనపడే దృశ్యం చూసాడు. రెండు పెద్ద పడవలనిండా కాగడాల వెలుతురులో కనపడే అనాగరికులు తెడ్లువేస్తూ కదులుతున్న ఓడకి ఫర్లాంగు దూరంలో తమ పడవలని వుంచుతూ, గట్టిగా అరుస్తున్నారు.

"వాళ్లు సముద్రపు దొంగలు" అన్నాడు కెప్టేన్ ఆదుర్దాగా.

"వాళ్ళ పడవల అడ్డం వున్నంత సేపు మన స్టీమర్ నడప డానికి వీల్లేదు. ఏమాత్రం డేమేజ్ అయినా అంతా మునిగి పోతాం" అన్నాడు నావికుడు.

ఓడ ఆగింది క్రమంగా. పూర్తిగా ఆగకుండానే కెప్టేన్ మైక్ అందుకుని పబ్లిక్ ఎడ్రస్ సిస్టమ్ స్విచ్ ఆన్ చేసి చెప్పాడు జలనిధిలోని ప్రయాణీకులందరికీ.

"లేడీస్ అండ్ జంటిల్‌మన్. మూడురోజుల క్రితం, మనం ఈ ప్రాంతానికి రాకముందు నేను మీకు ఈ చుట్టుప్రక్కల తిరిగే సముద్రపు దొంగల గురించి చెప్పాను. దురదృష్ట వశాత్తు ఆ సముద్రపు దొంగలు మన ఓడని ఆపేసారు ఇప్పుడు. మీ దగ్గరున్న విలువయిన వస్తువులన్నీ రహస్య ప్రదేశాలలో భద్రపరచండి. వాళ్ళకి ఎదురు తిరగకండి. అనాగరికులు వాళ్ళు."

సముద్రంలోకి దూకి ఈదుకు వచ్చినవాళ్లు చాలామంది జలనిధికి వ్రేలాడుతున్న త్రాళ్ళని, లైఫ్‌బోట్స్‌ని పట్టుకుని పైకి పాకారు, ఓడలోకి అప్పటికే.

రేడియో రూంలోంచి వైర్‌లెస్ మేన్ దొంగల గురించి పెర్త్‌లోని రిసీవింగ్ స్టేషన్‌కి సమాచారం చెప్తున్నాడు. నిశ్శబ్దంగా పిల్లుల్లా లోపలకివచ్చిన ఆ అనాగరికులు తెరచి వున్న ఇంజన్ రూంలోకి వచ్చారు.

చాలాసార్లు వాళ్ళు స్టీమర్‌లలో ప్రవేశించి దొంగతనాలు చేసారు. ఓడ కదిలేందుకు వుపకరించే ప్రధాన యంత్రాలన్నీ యింజన్ రూంలోనే వుంటాయని తెలుసు వాళ్ళకి. తెల్లటి దుస్తుల్లోవున్న ఆ గదిలోని నలుగురూ ఓడ నడిపేవాళ్ళని కూడా గ్రహించ కలిగారు వాళ్ళు.

చేతిలోని కత్తులని, ఈటెలని వాళ్ళకి ఆనించారు కదిలితే పొడిచి చంపుతామన్నట్లుగా. కెప్టెన్ జేబులో రివాల్వర్ వుంది. ఓడలో నాలుగయిదు రైఫిల్స్‌కూడా వున్నాయి. కాని అవి ఆ అనాగరికులని జయించలేవు.

అన్నిటికన్నా ముఖ్యం ప్రయాణికుల సంరక్షణ. వాళ్ళు చెప్పిన మాట వింటే ఎవరినీ ఏంచేయకుండా వెళ్ళిపోతారు. ఎవరినయినా చంపుతే మాత్రం అందరినీ చంపికాని వెళ్ళరు.

ఆ అనాగరిక దొంగల గురించి చాలావిన్నాడు కెప్టెన్, కాని ఇదే మొదటిసారి చూడటం వాళ్ళని. మైక్‌లో చెప్పాడు పబ్లిక్ ఎడ్రస్ సిస్టమ్‌ద్వారా, నౌకలోని ప్రయాణీకుల కలవరం విని.

"మన ఓడనిండా ఇంకాస్సేపట్లో దొంగలుంటారు. వారేం అడిగితే అది ఇచ్చేయండి. ఎదురు తిరిగితే మనందరినీ చంపి, ఓడని ధ్వంసంచేసి మరీ వెళ్తారు. ఎవరూ ఎదురు తిరగద్దు."

"బేడ్‌లక్ సర్" అన్నాడు కెప్టెన్ సహచరుడు.

అతడు భయపడుతున్నాడని గ్రహించి అన్నాడు కెప్టెన్ ధైర్యంచెబుతూ. "ఏం ఫర్వాలేదు. అంతా అరగంటలో అయిపోతుంది. వాళ్ళని ఏం చెయ్యకపోతే మనల్ని ఏం

చెయ్యరు."

ప్రయాణీకులంతా తమతమ కేబిన్స్‌లోంచి బయటికివచ్చేసారు అప్పటికే. కొందరు డెక్ మీదకు చేరి చూస్తున్నారు. కొందరు రిస్టువాచీలలాంటి విలువయిన వస్తువులని దాస్తున్నారు తివాచీలకిందా, అక్కడక్కడా.

ఈదుకు వచ్చినవాళ్ళతో కలిసారు రెండు పడవలమీది జనం, చేతుల్లో బరిసెలు, ఈటెలు మొదలయిన ఆయుధాలతో. తమతో తెచ్చిన అమెరికన్‌తో ఏదో చెప్పారు అనాగరిక భాషలో.

అమెరికన్ చెప్పాడు ఇంగ్లీలో అందరికీ.

"మీకు హానిచెయ్యమని చెప్పమన్నారు. మీ దగ్గరున్న బంగారం, వెండి, దంతంసామాను, తినుబండారాలన్నీ ఈ గుడ్డమీద పడేయమని చెప్తున్నారు."

వాళ్ళలో ఇద్దరు ఓ పెద్ద ఎర్రగుడ్డని నేలమీద పరిచారు.

దాదాపు వందమందిదాకా వున్నారు. అంతా జట్లు జట్లుగా చీలి, ప్రయాణీకుల చేతులకున్న ఉంగరాలు, బంగారు రిస్టువాచ్‌లు, మెళ్ళోని బంగారం గొలుసులు వలవటం మొదలుపెట్టారు.

"మీదగ్గరున్నవి ఎదురు తిరగకుండా ఇవ్వండి. వీళ్ళలో ఎవరికి చిన్న దెబ్బ తగిలినా అందరినీ నిర్దయగా పొడిచి చంపేస్తారు. అలా ఎన్నో ఓడలని కాల్చి ముంచేసి వెళ్ళిపోయారు. వీళ్ళ క్రూరత్వం నాకు తెలుసు" హెచ్చరించాడు అమెరికన్.

కాళ్ళకి, చేతులకి ఇనుపగొలుసులు వేసికట్టి, బందీచేసిన అతన్ని అడిగాడు గ్లోరియా తండ్రి.

"వీళ్ళకి నువ్వు ఎలా చిక్కావ్?"

"రెండున్నర సంవత్సరాలక్రితం నన్ను పట్టుకున్నారు,

"సీకింగ్'లో వెళ్తూంటే."

"సీకింగా?"

"అవును, హేమిల్టన్ షిప్పింగ్ కంపెనీలో కెప్టెన్ని నేను."

"గోధుమ రవాణా చేసే 'సీకింగ్' మునిగిపోయిందని అనుకున్నారు అప్పుడు. నాకు గుర్తుంది ఇంకా ఆ సంఘటన. తుఫాన్లో చిక్కుకుందనుకుని రెండు నెలలు తర్వాత రెక్కేజ్ కోసం, మునిగిపోయిన శిధిలాలకోసం వెదికారు చాలామంది."

"మునిగిపోలేదు. ఆ గోధుములు తీసుకుని ఓడని తగలబెట్టేసారు వీళ్ళు. వీళ్ళ భాష నేర్చి నన్ను ఇంటర్ప్రెటర్ గా వుపయోగిస్తున్నారు."

"మీరు బందీ అన్నమాట అయితే."

"అవును. ఇంతదాకా ప్రాణాలతో వుంచారు నన్ను."

వాళ్ళలో ఒకడు అమెరికన్ దవడమీద చేత్తో కొట్టి ఏదో అన్నాడు గట్టిగా. అమెరికన్ మాట్లాడటం ఆపేసాడు తక్కున.

దాదాపు గంటదాకా వెదుకుతూనే వున్నారు వాళ్లు, ఓడలోని రెండు వందల పైగా కేబిన్స్. తమకి నచ్చినవి తీసుకువచ్చి పరిచివున్న ఆ గుడ్డలో వేస్తున్నారు.

చేతిబొమ్మలు, బట్టలు, తెల్ల కాగితాలు, వైన్ బాటిల్స్ కలాలు, నీళ్ళపీపాలు అనేకం తీసుకువచ్చి విడివిడిగా మూటలుగా కట్టి తమ పడవలోకి చేరవేస్తున్నారు.

రెండున్నర నెలలుదాకా సరిపోయే ఆహారం నిల్వచేసి వుంచారు ఓడలో అడుగుభాగాన. ఆ నిలవచేసిన గోధుమ బస్తాలు, టీ, కాఫీపొడి బస్తాలు, కేన్డ్ ఫుడ్, చేపలనిపట్టే వలలు, ఇతర దినుసులు అన్నీ గింజకూడా వుంచకుండా చేరవేసుకున్నారు తమ పడవలోకి.

ప్రయాణీకులు తిరగబడకుండా ఇద్దరిద్దరి ప్రక్కన తమ మనిషిని ఒకణ్ణి కాపలావుంచారు జాగ్రత్తకోసం. అంతా నిస్సహాయంగా చూస్తుండిపోయారు ఏంచేయలేక.

జలనిధి కేప్టెన్ అన్నాడు ఆ అమెరికన్‌తో.

"నీళ్ళు, ఆహారం మాకు వుంచకుండా తీసుకువెళ్ళిపోతే మలమలమాడి చచ్చిపోతాం."

అమెరికన్ చిన్నగానవ్వి అన్నాడు.

"నీళ్ళు ఇవ్వరు. మళ్ళీ వెనక్కి తిరిగి త్వరగా వచ్చిన చోటికి చేరండి. అదే నేను ఇవ్వగలిగే సలహా."

ఆఖరి బేచ్ కూడా వచ్చేసింది. వాళ్ళ నాయకుడు మరో అయిదుగురితో కలసి ఓడమొత్తం కలయతిరిగి చూసి, తామేమీ వదలలేదని నిర్ణయించుకున్న తర్వాత మళ్ళీ వాళ్ళని కలిసాడు.

రెండుచేతులూ పైకిఎత్తి, గాలిలోవుంచి, గట్టిగా ఏదో చెప్పాడు ప్రార్థిస్తున్నట్లుగా, కళ్ళు మూసుకుని.

తర్వాత కళ్లు తెరచి ప్రయాణీకు అందరినీ చూసాడు. కెప్టెన్, అతని సహాయకులు పెట్టుకున్న తెల్లరంగు టోపీలు అతని దృష్టి నాకర్షించాయి.

తన మనుషులతో ఏదో చెప్పాడు వాటివంక చూపించి. క్షణాల్లో అవి వాళ్ళ చేతుల్లోకి మారాయి.

నాయకుడు దీక్షగా చూసాడు అందరివంక. ఆడవాళ్ళ వంక దీక్షగా చూసాడు.

మొత్తం ముప్ఫైమంది వున్నారు ఆడవాళ్లు. అయిదుగురు ముసలివాళ్లు. ఏడుగురు మధ్యవయస్కులు. ఎనిమిది మంది చిన్నపిల్లలు. మిగతావాళ్ళు, పదిమందీ వయసులో వున్న వాళ్లు.

నాయకుడు వాళ్ళని పరిశీలనగా చూసి అమెరికన్‌తో

ఏదో చెప్పాడు, అమెరికన్ తిరిగి ఏదో చెప్పాడు నాయకుడితో వాళ్ళ భాషలో.

కోపంతో వూగిపోయాడు నాయకుడు అమెరికన్ చెప్పిన మాటలు వినగానే. ఛెళ్ళున అతని చెంపమీద కొట్టి గట్టిగా ఏదో అరచి చెప్పాడు.

అమెరికన్ కొద్దిగా, బాధగా చెప్పాడు గట్టిగా, అందరికీ వినపడేలా.

"అటువైపునుంచునివున్న ఆరుగురు అమ్మాయిలని తనతో పంపమంటున్నాడు."

"ఏమిటీ?" అడిగారు ఎవరో.

"అవును. ఆ అమ్మాయిలని తనతో పంపమంటున్నాడు."

"పంపం" అరిచాడు ఆ ఆరుగురిలో ఓ పిల్లతండ్రి.

"ఆ రాక్షసులు పంపకపోతే బలవంతంగా తీసుకువెళతారు."

"ఈ అనాగరికుల చేతుల్లో వీళ్ళని వదలడంకంటె నరకం, మనసుకు రంపంకోత మరోటి వుండదు" అన్నారు మరొకరు.

"పంపం. పంపలేం" అరిచారు చాలామంది.

అమెరికన్ ఆ సంగతి చెప్పాడు ఆ అనాగరికుడితో.

తనవాళ్ళవైపు తిరిగి ఏదో చెప్పాడు నాయకుడు చేతులు వూపుతూ.

దాదాపు అరడజనుమంది కదిలారు ఆ అమ్మాయిలవైపు. తమవైపు వస్తున్న ఆ రాక్షసులని చూసి కెవ్వున అరిచారు ఆడపిల్లలు.

"ఇదన్యాయం" అరిచింది ఓ పిల్లతల్లి.

"ఇంతమందిచూస్తూ వూరుకుంటారేం?" అరిచాడు ఓ ముసలాయన.

"మీరంతా మొగాళ్ళుకాదా?" అరిచింది మరోపిల్ల తల్లి.

నిస్సహాయంగా చూస్తూండిపోయాడు అమెరికన్ వాళ్ళ వంక. ఆ పిల్లలని తీసుకెళ్ళి ఎంతమంది వంతుల ప్రకారం అమానుషంగా వాడుకుని తర్వాత ఏ విధంగా చంపుతారో అమెరికన్ కి తెలుసు. అందుకే జాలిగా చూస్తూండిపోయాడు.

కెప్టెన్ కి ఏంచెయ్యాలో తోచలేదు. అంతదాకా అంతా సక్రమంగా వుందికదా, త్వరలో వీళ్ళపీడ వదిలిపోతుంది కదా అని అనుకుంటున్న కెప్టెన్ కి ఏంచెయ్యాలో తోచలేదు.

వాళ్ళకి ఎదురు తిరిగితే అందరినీ చంపేస్తారు. ఎదురు తిరగకపోతే జరిగేది చూస్తూ వూరుకోవాల్సిందే.

అందరికన్నా కొద్దిగా ధైర్యవంతుడయిన ఓ ఆర్మీ అధికారి మాత్రం తన కూతురుని వాళ్ళకి వదిలి, చేతిలో ఆయుధం వుండికూడా చూస్తూ వూరుకోలేకపోయాడు.

జేబులోంచి తన సర్వీస్ రివాల్వర్ తీసి కాల్చాడు గబగబా ఆడపిల్లలవైపు వెళ్తున్న వాళ్ళవంక.

ఆరుగురు నేలకూలారు అరుస్తూ. మిగతా అయిదుగురు భయంగా ఆగిపోయారు.

నాయకుడు ఆ ఆర్మీ ఆఫీసర్ చేతిలో పొగలు గక్కుతున్న రివాల్వర్ వంక, అతనివంక క్రోధంగా చూసాడు.

కీచుగా ఏదో అరిచి, చేతిలోని పదునయిన కత్తితో ఇద్దరి తలలు ఎగరకొట్టాడు. తమతోటి ప్రయాణీకుల తలలు ఎగరగానే అందరి గుండెలు ఝల్లుమన్నాయి.

ఆ ఆర్మీ ఆఫీసర్ దగ్గరకి ఒక్కదూకులో వెళ్ళి తన చేతిలోని కత్తితో రివాల్వర్ పట్టుకునున్న అతని చేతిని తెగకొట్టాడు. తర్వాత కత్తిని కంఠంలోకి దించాడు సూటిగా.

ఆ దృశ్యం చూడలేక కళ్ళుమూసుకున్నారు చాలామంది. మిగతావాళ్ళుకూడా ప్రయాణీకులమీదకి దూకారు. తమని

చంపడానికి ప్రయత్నిస్తున్న ఆ అనాగరికులని ఎదుర్కో సాగారు మొగవాళ్ళు. కాని వాళ్ళ ఆయుధాలముందు, బలంముందు ఆగలేకపోయారు ఎవరూ.

సంకులసమరం సాగింది చాలా సేపు. రక్తం ఏరై ప్రవహించి సముద్రపు నీళ్ళలో కలిసిపోతోంది. తలలు తెగిపడుతున్నాయి. కొందరు పారిపోదామని డెక్ మీదనుంచి నీళ్ళలోకి దూకారు. కొందరు తమ కేబిన్స్‌లోకి పరిగెత్తారు దాక్కోడానికి.

జలనిధి కెప్టెన్ తన రివాల్వర్‌లోని ఆరుగుళ్ళూ అయిపోయేదాకా తన దగ్గరకి ఎవరినీ రానివ్వలేదు. తర్వాత ఓ కత్తి అతని గుండెల్లో గుచ్చుకుంది.

గంట అయింది. చాలామంది చచ్చిపోయారు. ఆ అనాగరికులు కేబిన్స్ అన్నీ వెదకి, దాక్కున్నవాళ్ళనికూడా చంపి, ముగ్గురు ఆడపిల్లలని తమ పడవలోకి చేర్చారు. మిగతా ముగ్గురిలో ఒక అమ్మాయి నీళ్ళలోకి దూకి ఆత్మహత్య చేసుకుంది. ఇద్దరు చంపబడ్డారు బాణాలతో పారిపోతుంటే.

గంటన్నర తర్వాత మిగిలిన ఎనభైమంది, రెండుపడవల్లో బయలుదేరారు. జలనిధిని వదలబోయేముందు కుర్చీలు, బల్లలు మొదలయినవి డెక్ మీదకి చేర్చి నిప్పు అంటించి మరీ వెళ్ళారు సముద్రపు దొంగలు.

మూడుగంటలక్రితం చక్కగా ప్రయాణంచేస్తున్న జలనిధి ఇప్పుడు మంటల్లో చిక్కుకుంది. మూడుగంటల క్రితం, కేబిన్స్‌లో, తమ పక్కలమీద నిశ్చింతగా నిద్రపోతున్న ప్రయాణీకులు ఇప్పుడు శాశ్వతంగా నిద్రిస్తున్నారు.

విజయగర్వంతో వెళ్ళిపోయారు సముద్రపు దొంగలు తమ ద్వీపంవైపు.

జలనిధిలో వాళ్ళు కుప్పగాపోసి అంటించిన నిప్పు,

క్రమంగా ఓడంతా పాకుతోంది డెక్ మీదనుంచి, నల్లటి పొగని విడుస్తూ.

3

వాళ్ళు చేస్తున్న చప్పుళ్ళు, అన్ని కేబిన్స్ వెదుకుతున్న చప్పుడు, ప్రయాణీకుల గుసగుసలూ అన్నీ వినపడుతున్నాయి. కెప్టెన్ పబ్లిక్ ఎడ్రస్ సిస్టమ్‌ద్వారా సముద్రపు దొంగల గురించి చెప్పిన సంగతి వినపడగానే, లోడింగ్ రూమ్‌లో వున్న కులకర్ణి గ్లోరియా కౌగిలిలోంచి విడివడ్డాడు.

"దొంగలట" అన్నది గ్లోరియా కొద్దిగా భయంగా.

"అవును" అన్నాడు కులకర్ణి చిన్నగా ఆవలిస్తూ.

"మన కేబిన్స్‌లోకి వెళ్ళిపోదాం అయితే."

కులకర్ణి మళ్ళీ గ్లోరియాని మీదకి లాక్కుని అన్నాడు.

"వద్దు. ఇక్కడే వుందాం."

"ఎందుకు?"

"ఇక్కడికి దొంగలురారు కాబట్టి."

"నాకు భయం. మానాన్న దగ్గిరకి వెళ్ళిపోతాను."

"వద్దు. ఇక్కడేవుండు. నీకు తెలియదు."

కులకర్ణి కూడా తన కేబిన్‌కి వెళ్ళదలచుకోలేదు. ఆ సముద్రపు దొంగలు వస్తే వాళ్ళు చేసే కార్యక్రమం, దోచుకునే పద్ధతి తెలుసు కులకర్ణికి. చాలాసార్లు విన్నాడు కెప్టెన్ చెప్పగా.

నిజానికి ఆ సమయంలో తన కేబిన్‌లోనే వుంటే, ఎక్కడికయినా వెళ్ళి దాక్కునేవాడుకాడు కులకర్ణి. కాని ఇప్పుడు గ్లోరియాతో బయటకివస్తే తమ నిద్దరినీ ఎవరయినా చూసే అవకాశంవుంది.

అప్పటికే తమగురించి అంతా చెప్పుకుంటున్నారు రహ

స్వయంగా తమలో తాము. ఏపని చేయడానికిలేక, ఖాళీగా వున్న ప్రయాణీకులందరికీ స్కాండల్స్ మాట్లాడుకోవటం సరదా.

అంతా ఓచోట చేరాక తను ముందర గ్లోరియాని పంపి, వెనకాల ఓ అయిదు నిముషాలాగి వెళ్ళటం వుత్తమం అనుకున్నాడు కులకర్ణి.

తర్వాత అక్కడేవుండి జాగ్రత్తగా జరిగేదంతా వినసాగాడు. గ్లోరియా అతుక్కుపోయింది కులకర్ణిని భయంగా.

"నువు ఇక్కడేవుండు. నేను ఎవరయినా వున్నారేమో చూసివస్తాను" అన్నాడు కులకర్ణి.

"నేనొక్కదాన్నే వుండలేను. నాకు భయం."

"అయితే నా వెనకే రా."

"వద్దు. అంతా అయేదాకా ఇక్కడే వుందాం."

"ఇక్కడేవుంటే ప్రమాదం. వెతికితే, మనం కనబడతాం. దాక్కున్నామని మనల్ని ఏమయినా చేయచ్చు."

గ్లోరియా వప్పుకుంది కులకర్ణి వత్తిడిమీద.

"నా వెనకే రా" అన్నాడు కులకర్ణి.

ఇద్దరూ నడిచారు తలుపువైపు. తలుపు తెరవకుండానే, బయట అడుగులసవ్వడి వినబడింది గబగబా, ఎవరో వస్తున్నట్లుగా. లోపల గడియ చటుక్కున తీసి తలుపుప్రక్కన నక్కాడు కులకర్ణి.

గ్లోరియాని ప్రక్కకి జరగమని సౌంజ్ఞ చేసాడు కాని గ్లోరియా ఆ సౌంజ్ఞని అర్థంచేసుకునేలోపల తలుపు తెరచుకుంది.

గ్లోరియా కెవ్వున కేక వేసింది లోపలకి వచ్చినతన్ని చూసి. నల్లటి మొద్దుశరీరం. ఒంటిమీద గోచీతప్ప మరేంలేదు.

మెడలో మాత్రం తెల్లటి, ఎర్రటి పూసలతో చేర్చిన దండలు వేలాడుతున్నాయి. జడలు వేలాడుతున్నాయి భుజాలమీదకి.

భయంకరంగా వున్నాడు.

గ్లోరియా-హాట్ పేంట్, షర్ట్సలలోవున్న గులాబిరంగు గ్లోరియా-ఆకర్షించింది అతన్ని. వంకరగా నవ్వాడు వాడు గ్లోరియాని చూసి.

గ్లోరియా తన నాయకుడికంట పడితే ఇక తనకి దక్కదు. ఇలాంటి అందమయిన అమ్మాయి ఎప్పుడోగాని తటస్థపడదు. దొరికినప్పుడు అవకాశం వదులుకోకూడదు అనుకున్నాడు వాడు.

ఇక్కడే అనుభవించి, చంపి పారేస్తే ఎవరికీ తెలియదు తను చేసిన సంగతి. తనవాళ్ళకి తెలియనంతకాలం ఏమీ కాదు. ఈ ఓడని వదలగానే యిక ఎప్పటికీ తెలియదు.

గ్లోరియా చేతిని పట్టుకున్నాడు, కుడిచేతిలోని కత్తిని ఎడంచేతిలోకి మార్చుకుని.

మరోసారి కెవ్వున అరిచింది గ్లోరియా.

కులకర్ణి కదిలాడు. మెరుపులా కదిలాడు తలుపుప్రక్క నుంచి. తనచేతి పట్టుని విడిపించుకోవాలని ప్రయత్నిస్తున్న గ్లోరియా తలుపు ప్రక్కకి, ఎవరినో సహాయంకోసం చూస్తున్నట్లుగా చూడటం గుర్తించి, తల ప్రక్కకి తిప్పి చూశాడు ఆ అనాగరికుడు.

అప్పటికే మెరుపులా కదిలాడు కులకర్ణి. లోడింగ్ రూమ్‌లోవున్న చిన్న చెక్కపెట్టెని అందుకుని బలంగా వాడి తలమీద మోదాడు రెండుసార్లు.

కిందపడలేదు వాడు. తూలాడు ఓసారి. కులకర్ణి గ్రహిం

చాడు ఆ రెండు దెబ్బలు వాణ్ణి ఏంచేయలేదని. పెట్టెని వాడి పాదాలమీద పడేసి, ఎడం చేతిలోని కత్తిని అందుకుని బలంగా వాడిపక్కలో పొడిచాడు కత్తిని.

కిందపడ్డాడు వాడు కడుపుకి ఎడమవైపు గుచ్చుకున్న కత్తితో.

అరవకుండా గ్లోరియా నోరునొక్కి లోడింగ్ రూం తలుపు మూసేసి, లోపల గడియవేసాడు. అరవకుండా గ్లోరియా నోరునొక్కే వుంచి చెప్పాడు రహస్యంగా చెవిలో.

"అరవక. అరిస్తే అంతా వస్తారు. అరవక."

గ్లోరియా ఆ షాక్ నుంచి తేరుకోడానికి రెండు నిముషాలు పట్టింది. ఆ రెండు నిముషాలు అలాగే గ్లోరియాని దగ్గరకి తీసుకుని అరవకుండా నోరునొక్కిపెట్టి వుంచి నిల్చుండిపోయాడు కులకర్ణి.

గ్లోరియా శరీరం భయంతో వణకటం స్పష్టంగా గమనించి అన్నాడు కులకర్ణి.

"అరవక. వాడు ఇంకా చావలేదు. కదులుతున్నాడు. జాగ్రత్త. అరవక."

గ్లోరియానివదిలి బాధతో కదులుతూ, మెడలో వ్రేలాడుతున్న ఓ ఇనప తీగలాంటి తీగకివున్న చిన్న వరలోంచి కత్తి తీసిన ఆ సముద్రపు దొంగవంక చూశాడు కులకర్ణి.

కాలితో కత్తివున్న వాడిచేతిని తొక్కిపెట్టి, పక్కలో గుచ్చుకునివున్న కత్తిని బయటకి లాగాడు. లాగగానే మూల్గాడువాడు బాధగా. మరోసారి పొడిచాడు కత్తిని బలంగా వీపులోకి కులకర్ణి.

చెమటలు పట్టేశాయి కులకర్ణికి. గ్లోరియావంక చూశాడు. దూరంగా ఓమూలవెళ్ళి నిలబడింది భయాన్ని, ఏడుపును

అపుకోడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

గ్లోరియా దగ్గరకి నడిచాడు కులకర్ణి.

"గ్లోరియా" పిల్చాడు మృదువుగా.

"నువు చంపేసావు. వాణ్ణి చంపేసావు" అన్నది వణుకు తున్న కంఠంతో.

"ఆమూల కూర్చో. మనం చంపిన సంగతి వాళ్ళకి తెలిస్తే బ్రతకనివ్వరు ఎవర్నీ."

కులకర్ణి ఆ శవాన్ని రెండు చేతులతో అతికష్టంమీద ఎత్తి, ఓ డ్రమ్ముచాటుకు తీసుకువెళ్ళి కూర్చోపెట్టాడు. కేన్వాస్ క్లాత్ ముక్కలతో రక్తాన్ని తుడిచాడు శుభ్రంగా.

"ఇప్పుడు మనం బయటకి వెళ్ళకూడదు. ఇక్కడే వుండాలి. వాళ్ళు వెళ్ళిపోయేదాకా ఇక్కడే వుండాలి."

"వద్దు. నాకు భయం."

"డామిట్. నేను చెప్పినట్లు వినకపోతే మనిద్దరినీ చంపేస్తారు."

"నాకు భయంగావుంది ఇక్కడ ఉండటానికి."

"నీ ఇష్టం, వెళదామంటే నా కభ్యంతరంలేదు."

"వెళదాం."

"కాని ఒక్క సంగతి. నేను మొగవాణ్ణి. నన్ను మామూలుగా చంపుతారు నేను వాడిని చంపినట్లుగా. నువు ఆడదానివి. నిన్ను వుట్టినే ఇలా కత్తిదింపి చంపరు. అసలు చాలాకాలందాకా చంపరు."

భయంగా చూసింది కులకర్ణి కళ్ళలోకి.

"నిజంగానా?" అడిగింది.

"అవును."

"ఓ గాడ్."

"వాళ్ళు వెళ్ళేదాకా ఆగుదాం."

"అలాగే అయితే."

తిరిగి వెళ్ళేటప్పుడు, అందరూ వున్నారో, లేరో వాళ్ళు లెక్క చూసుకుంటే, ఒకడు తక్కువైనాడని తెలిసి పోతుంది. అప్పుడు ఓడంతా వెదికితే?

"వీడు ఎంతసేపటికీ తిరిగి రాకపోతే మిగతావాళ్లు వెదకరూ?" అడిగింది గ్లోరియా.

కులకర్ణి సమాధానం చెప్పలేదు. ఆ లోడింగ్ రూమ్‌లోని సామానువంక పరకాయించి చూశాడు, తనకి ఉపయోగ పడేవి ఏమైనా వున్నాయేమోనని.

అలా జరుగుతే ఏంచేయాలా అని ఆలోచిస్తున్నాడు. పోర్ట్ హోల్స్ లేవు ఆ గదికి, కేబిన్స్‌లోలాగా. ఉంటే శవాన్ని బయటకి, సముద్రంలోకి తోసెయ్యచ్చు.

ఏ క్షణంలోనయినా తలుపు చప్పుడు వినబడచ్చనే భయంతో ఇద్దరూ నిశ్శబ్దంగా వుండిపోయారు చెవులు రిక్కించి.

ఎంతసేపు గడిచిందో వాళ్ళకే తెలియదు. అకస్మాత్తుగా రివాల్వర్ షాట్స్ విన్నారు.

ఆరు.

వెంటనే కలవరం. ఏడుపులు. పెడబొబ్బలు. చాలామంది పరిగెత్తుతున్నట్లుగా అడుగులచప్పుడు. మరికొన్ని రివాల్వర్ పేల్పులు.

గ్లోరియా భయంగా వదిగిపోయింది కులకర్ణి మీదకి. వణకు, భయం ఎక్కువయ్యాయి.

"భయపడక. భయపడక," అన్నాడు కులకర్ణి తనగుండె కొట్టుకునే చప్పుడు తనకే వినబడుతూంటే.

దబదబ ఎవరో బాదుతున్న చప్పుడు వినిపించింది. కదల లేదు ఇద్దరూ. అలాగే కూర్చుండి పోయారు.

చెవులు చిల్లులుపడేలా పెద్ద కేక. ఆ కేకతోపాటు తలుపు కొట్టే చప్పుడు.

"చంపి వెళ్తున్నట్లున్నారు ఎవరినో" అన్నాడు కులకర్ణి.

ఎంతసేపు అలా ఒదిగి కూర్చున్నారో వాళ్ళకే తెలియదు. చాలాసేపటి తర్వాత, క్రమంగా హడావిడితగ్గి నిశ్శబ్దం తిరిగి వచ్చింది.

"వెళ్ళిపోయి నట్లున్నారు" అన్నాడు కులకర్ణి.

"అవును."

"బయటకి వెళ్దామా?"

"వద్దు. కాస్సేపు ఆగి వెళదాం."

పావుగంట తర్వాత తలుపు తెరిచారు బయటకి వెళ్దామని. నల్లటిపొగ ఒక్కసారిగా లోపలకి వచ్చింది గుప్పున.

చటుక్కున తలుపుమూసి అన్నాడు కులకర్ణి దగ్గుతూ.

"అంటుకుంది."

"ఓడా?"

"అవును. తగలబెట్టి వెళ్ళినట్లున్నారు."

"మనం బయట పడేదెట్లా?" ఖంగారుగా అడిగింది గ్లోరియా.

లోడింగ్ రూమ్‌లోంచి బయటపడటానికి మరోదారిలేదు, ఆ తలుపు తప్ప.

"నా వెనకరా. కళ్ళు తెరవక. కళ్ళు మూసుకుని నా వెనకేరా, నా చెయ్యి పట్టుకుని."

గ్లోరియా కులకర్ణి చేతిని పట్టుకుని తలుపు తెరవగానే కళ్ళు మూసుకుంది.

ముందుకు కదిలాడు కులకర్ణి. కాళ్ళకింది మెత్తగా తగిలింది ఎవరిదో శరీరం. ఎవరో చూడటానికి ఆగకుండా ముందుకి కదిలాడు గబగబా.

చెక్క మెట్లు ఎక్కి పైకివచ్చాడు. వేడి ఒంటికి తగలక పోవడంవల్ల ఎక్కడోనుంచో పొగ వస్తోందని గ్రహించాడు. పైకివచ్చాక చూసాడు. డెక్ వైపునుంచి వస్తోంది నల్లటిపొగ పొరలు పొరలుగా.

ఎదురుగా: పొడుగ్గా కారిడార్. కొన్ని తలుపులు తెరచి వున్నాయి. నలుగురయిదుగురు కారిడార్లో పడివున్నారు అచేతనంగా. వీపుల్లో, ఛాతీమీద ఈటెలు, బాణాలు దిగి వున్నాయి. నిర్ఘాంతపోయాడు ఆ దృశ్యం చూసి.

డెక్ మీదకి నడిచాడు. మొదటి అడుగు వేయగానే ఆగి పోయాడు. నేలంతా ఆకు పచ్చరంగులో లేదు ఎప్పటిలా. ఎర్రరంగు వేయబడివుంది.

రక్తంతో ఎర్రరంగు వేయబడివుంది. ఏభైమంది పైనే పడి వున్నారు నేలమీద, అవయవాలు తెగి.

గ్లోరియా కళ్ళు తెరిచి చూసి మళ్ళీ కళ్ళు మూసుకుంది వెంటనే గజగజ వణకిపోతూ.

వెర్రికేక వేసి జారిపోయింది నేలమీదకి. వంగిచూశాడు కులకర్ణి అదుర్దాగా గ్లోరియాని.

స్పృహతప్పింది అంతే. కడుపులో తిప్పినట్లుగా అయింది కులకర్ణికి. ఆపుకుందామని ప్రయత్నించాడు కాని ఆగ లేదు.

ఆ దృశ్యాన్ని చూడగానే వాంతి అయింది. రెండు చేతులతో రెండు చెవులు మూసుకుని నేలమీద కూర్చుండి పోయాడు.

మాంసం కాలుతున్న వాసన భరించలేక గ్లోరియాని

రెండుచేతులతో ఎత్తుకుని డెక్ మీదనించి కిందకిదిగిపోయాడు. ఎవరూ బ్రతికి వున్నట్లు లేరు. ఓడ మొత్తానికి తామిద్దరమే బ్రతికి వున్నట్లుగా అనిపించింది కులకర్ణికి.

"ఎవరయినా బ్రతికి వున్నారా?" అరిచాడు కులకర్ణి గట్టిగా, నోటిదగ్గర రెండుచేతులూ అడ్డంపెట్టి స్పీకర్ లాచేసి.

సమాధానం లేదు.

మళ్ళీ అరిచాడు ఇంకోసారి.

అయినా సమాధానంలేదు.

ఓసారి గ్లోరియావంక చూసి కదిలాడు. గ్లోరియాకి స్పృహ వచ్చేలోపల, ఓడంతా తిరిగి ఎవరయినా తమలా బ్రతికి ఉన్నారేమో చూడాలని కదిలాడు కులకర్ణి.

ముందర కేబిన్స్ అన్నీ వెదికాడు. చిన్న పిల్లలనికూడా వదలకుండా చంపారు ఆ సముద్రపు దొంగలు. చాలా కేబిన్స్ ఖాళీగా వున్నాయి. దాక్కున్న వాళ్ళని తలుపులు బ్రద్దలుకొట్టి చంపారు.

చనిపోయిన అందరి మొహాల్లో భయం స్పష్టంగా కనపడు తోంది. మొహాలమీదనుంచి చావుకి దగ్గరయ్యామనే భీతి చెరిగిపోలేదు, చచ్చిపోయినా.

మొత్తం తిరిగిచూసాడు కాని ఎవరూ బ్రతికిలేరు. ఇంజన్ రూమ్ ఖాళీగావుంది. రేడియో రూంలోకి వెళ్ళాడు. ఏర్ కండిషన్డ్ మెషీన్ ఆగిపోవటంవల్ల లోపల చల్లగాలేదు.

రేడియోమేన్ తనకుర్చీలో కూర్చుని వున్నాడు. కదల కుండా తాళ్ళతో కట్టేసి వున్నాడు. మూలుగుతున్నాడు విపరీతమయిన బాధతో.

కులకర్ణి అలికిడివిని తల తిప్పిచూసాడు. మనిషి మొహం వెంటనే గుర్తుపట్టలేకపోయాడు కులకర్ణి. ఎర్రగావుంది.

నెత్తురుతో తడిసిపోయి ఎర్రగావుంది. చర్మం కనబడటం లేదు ఎక్కడా.

కనుగుడ్లుకానీ, కనురెప్పలుకానీ లేవు. కళ్ళు తెల్లగా వున్నాయి.

"ఎవరు చేసారిలా?" అడిగాడు ఫలకర్ణి.

"చంపు. నను చంపేయ్. ఈబాధ భరించలేను. నీకు పుణ్యం వుంటుంది. నన్ను చంపేయ్."

దీనంగా, నూతిలోంచి వచ్చినట్లుగా వచ్చాయా మాటలు.

అలాగే చూస్తూండిపోయాడు ఫలకర్ణి అతని శరీరంవంక. ముఖం మీదేకాదు. ఒంటిమీద ఎక్కడా చర్మంలేదు. బత్తాయి తొనమీది చర్మం వలిచి తీసేసినట్లుగా తీయబడివుంది అంతటా.

"ఎలా జరిగింది?" అడిగాడు ఫలకర్ణి.

"దయచేసి నన్ను చంపేయ్."

ఫలకర్ణి దగ్గరిలో చచ్చిపడివున్న ఒకవ్యక్తి గుండెలో దిగిన కత్తిని బలంగాలాగి రేడియోమేన్ గుండెల్లో దింపాడు రెండుసార్లు బలంగా.

అతను చావడం తథ్యం. ఒంటిమీద చర్మం అంతా పోయిన తర్వాత, డాక్టర్ సహాయం లేకుండా ఎక్కువ కాలం బ్రతకలేడు ఆ ఓడలో.

బ్రతికినన్ని గంటలు చిత్రవధ అనుభవిస్తూ చచ్చేకంటే తనే వెంటనే చంపేయటం మేలనే నిశ్చయంతో, అలా చంపటం అతనికి సహాయం చేయడమనే నమ్మకంతో చంపేసాడు ఫలకర్ణి.

చంపాక చూసాడు ఆ పురుగుని.

ఎర్రరంగులో ఉందా పురుగు. అంగుళంపొడవున, చూపుడు

ప్రేలంత లావుగా ఉందా పురుగు. ఒకవైపు ఆకుపచ్చరంగులో ఉంది గుండ్రంగా. కనుగుడ్డు అనుకున్నాడు కులకర్ణి ఆ గుడ్డుని చూసి.

నెమ్మదిగా, అతి నెమ్మదిగా కదులుతోందా పురుగు. చర్మం మీద కదులుతూ, చర్మాన్ని మాత్రమే వలిచి తింటూ నెమ్మదిగా కదులుతోందా పురుగు. పురుగు పాకినచోట గుర్తుగా చర్మంలేదు పాడవునా.

అలాంటివే మరో రెండు పురుగులు రెండు కాళ్ళమీదా పాకుతున్నాయి. కులకర్ణి కత్తితో ఆ పురుగుని అడ్డంగా మధ్యకి కోసాడు కసిగా.

రెండుగా విడిపడ్డా చావలేదా పురుగు. కొంచెంసేపు కదలకుండా ఆగిపోయింది భయంగా. తర్వాత కదిలింది. రెండు భాగాలు ఒకదాని వెనక ఒకటి కొంతదూరం కదిలాయి. రెండో భాగం మరోవైపు తిరిగింది కనుగుడ్డు లేకపోయినా.

కత్తితో మిగతా రెండు పురుగుల్ని కూడా కోసాడు కులకర్ణి అడ్డంగా. అదేవిధంగా జరిగింది కాని చావలేదు. కత్తితో ఆ మూడిటినీ చిన్నాభిన్నం చేసేసాడు కులకర్ణి అవి మరి కదల్లేనంతదాకా.

పూర్తిగా చచ్చిపోయాయని నిశ్చయించుకున్న తర్వాత కదిలాడు బయటికి.

గ్లోరియాకి ఇంకా స్పృహరాలేదు. అలాగే పడివుంది. గ్లోరియా ప్రక్కన మోకాళ్ళమీద కూర్చునున్న ఒకతను వంగి గ్లోరియావంక చూస్తున్నాడు.

కులకర్ణి చప్పుడు చేయకుండా కదిలాడు అతనివైపు. అతన్ని ఎప్పుడూ ఓడలో చూడలేదు కులకర్ణి అంతదాకా.

కొద్దిగా ఉలిక్కిపడ్డాడు అతను, అకస్మాత్తుగా కులకర్ణి ప్రత్యక్షం అవగానే. కులకర్ణివంక పరిశీలనగా చూసి స్నేహపూర్వకంగా నవ్వాడు అతను.

"ఎవరు నువ్వు?" అడిగాడు కులకర్ణి అతన్ని.

"నువ్వెలా తప్పించుకున్నావు?" అడిగాడు అతను కొద్దిగా ఆనందంకూడిన ఆశ్చర్యంతో.

"నా ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పనేలేదు" అన్నాడు కులకర్ణి, అతని చేతికున్న ఇనుప గొలుసులవంక చూస్తూ.

"నేను 'సీకింగ్' అనే ఓషన్ లైనర్ కెప్టెన్ని. ఖర్మవశాత్తు ఆ మొంబాసాల చేతిలో చిక్కుకున్నాను."

"మొంబాసా?"

"మొంబాసా అనేది ఓ తెగ."

"ఎవరు వాళ్ళు?"

"ఇక్కడే దగ్గరలోవున్న ఓ ద్వీపంలో వుంటారు వాళ్ళు. మొంబాసా అనేది ఓ తెగ. సముద్రంలో అక్కడక్కడ చిన్నచిన్న ద్వీపాలుంటాయి. కాని అవి వాసయోగ్యమయినవికావు. మైలులోపే ఉంటాయి వి స్తీర్ణంలో."

"వాసయోగ్యం కాకపోతే ఎలావుంటారు మొంబాసా జాతివాళ్ళు మరి?"

"వీళ్ళుంటున్న ద్వీపం ఒక్కటే దురదృష్టవశాత్తు మానవులు బ్రతికేందుకు అనువుగావుంది."

"నీకు తెలుసా ఎక్కడుందో అది?"

"తెలుసు. కాని సరిగ్గా ఫలానచోట అని తెలీదు. ఏభై మైళ్ళ లోపలో ఉంటుంది అది యించుమించుగా. ఇన్నాళ్ళు నన్ను ఖైదీగా ఉంచారు అక్కడవాళ్ళు."

"వాళ్ళేనా ఈ సముద్రపు దొంగలు?"

"అవును. వాళ్ళవ్వ త్తే దొంగతనం తాతముత్తాతలనుంచి. ఇంతమటుకు వాళ్ళ ఉనికి ప్రపంచానికి పూర్తిగా తెలియక పోవడంవల్లనే వాళ్ళు అనాగరికులుగా, ఈ విధంగా దాడి చేసి, దొరికిన వస్తువులతో బ్రతుకుతున్నారు."

జేబులోంచి లక్కీస్ట్రైక్స్ తీసి వెలిగించి అన్నాడు కులకర్ణి.

"ఇప్పుడేం చెయ్యాలి?"

గ్లోరియా కొద్దిగా కదిలింది.

"గ్లోరియా" పిల్చాడు కులకర్ణి.

కళ్లు తెరచి చూసింది గ్లోరియా ఇద్దరివంకా.

"ఎలావుంది?" అడిగాడు.

"మా నాన్నకి ఏమయింది? కనబడ్డాడా?" అడిగింది గ్లోరియా ఆదుర్దాగా.

సమాధానం చెప్పకుండా తలవంచుకున్నాడు కులకర్ణి. గ్లోరియా నాన్నని చూసాడు గుండెలో అయిన గాయంతో సహా. మరణించారు ఆయన.

"చెప్పు కర్ణి. బ్రతికే వున్నారా?"

"ఐయామ్ సారీ" అన్నాడు కులకర్ణి.

గ్లోరియా లేచి కూర్చుంది. మోకాళ్లలో తలదూర్చి వెక్కి వెక్కి ఏడవసాగింది.

అమెరికన్ లేచి రేడియోరూంలోకి వెళ్ళాడు. కొన్ని క్షణాలు చూసాడు రేడియోమేన్ వంక. అతని కుర్చీని ఓ మూలకి తోసి, మైక్ స్విచ్ ఆన్ చేసి ట్రాన్స్‌మీటర్ వంక చూసాడు నిశితంగా.

గొడ్డళ్ళతో సెట్ పగలకొట్టారు అక్కడక్కడ. వైర్లు కోసేసారు. పనిచేస్తుందనే నమ్మకం లేకపోయినా ప్రయత్నించాడు అమెరికన్ పావుగంటదాకా.

విసిగి బయటకి నడిచాడు.

"లైఫ్ బోట్స్ రెండున్నాయి. చూసొచ్చాను. మనం కదలడం మంచిది" అన్నాడు కులకర్ణి.

"అవును. ఈ ఓడ ఇక కదలదు" అని పొగవంక, దూరంగా ఓమూల అంటుకుని మండుతున్న మంటలవంక చూసి అన్నాడు ఆ అమెరికన్. "మూడు రోజుల్లో ఓడంతా కాలిపోతుంది. బూడిద నీళ్ళలో కరిగి కలిసిపోతుంది. కాలని ఇనపసామానులాంటివి సముద్ర గర్భంలోకి చేరతాయి."

మరోసారి ఎవరయినా బ్రతికి వున్నారేమోనని చెక్ చేసుకుని తమకి ఉపయోగించే ముఖ్యమయిన సామాను కొంత సంపాదించారు మగవాళ్ళిద్దరూ ఓడంతా వెదకి.

దిక్సూచి, ట్రాన్సిస్టర్, ఫ్లేర్‌గన్, రివాల్వర్స్, మరి కొంత నేవిగేషన్ ఎక్విప్‌మెంట్, మేప్ బుక్, పెన్సిల్స్ ఇంకా ముఖ్యమనుకున్న సామానంత లైఫ్‌బోట్‌లోకి చేర్చాడు అమెరికన్.

వాళ్లు చూడకుండా వదిలివెళ్ళిన కేన్డ్ ఫుడ్, బిస్కట్స్, రెండు విస్కీ సీసాలు, నాలుగు బ్రాందీ బాటిల్స్, సిగరెట్ పాకెట్స్, నాలుగయిదు కత్తులు, చచ్చిపోయిన మొంబాసా జాతివాళ్ళ ఒంటిమీద పూసలదండలు, బ్లాంకెట్స్, ఫస్ట్ ఎయిడ్ కిట్, పేపర్లు, కలాలు మొదలయిన వస్తువులని లైఫ్‌బోట్‌లోకి చేర్చాడు కులకర్ణి.

జలనిధి ఓడకి తాళ్ళతో కట్టివున్న లైఫ్‌బోట్‌ని జాగ్రత్తగా దింపారు నీళ్ళలోకి. గ్లోరియాని దింపారు ముందర తాళ్ళతో చేసిన నిచ్చెనద్వారా దాంట్లోకి.

తర్వాత ఆ అమెరికన్ పెట్రోల్ టిన్స్‌లోంచి పెట్రోల్ అంతా తీసి ఓడలో చాలాచోట్ల చల్లాడు. పెద్దటవల్‌ని

పెట్రోల్‌తో తడిపి దాంతో లైఫ్‌బోట్‌లోకి దిగాడు.

వెనకాల ఫలకర్ణి దిగాడు షిప్‌లోంచి లైఫ్‌బోట్‌లోకి జాగ్రత్తగా. జలనిధికి వ్రేలాడుతున్న తాళ్ళని కోసి లైఫ్ బోట్లలో జాగ్రత్తచేశారు.

మగవాళ్ళు ఇద్దరు గబగబా తెడ్లువేయసాగారు. కొంత దూరం వెళ్ళాక అమెరికన్ ఓ ఖాళీ బాటిల్‌లోకి పెట్రోలితో నింపిన తువ్వాలని దూర్చి, కొనను అంటించి. బలంగా షిప్‌లోకి విసిరాడు ఆ మండుతున్న తువ్వాలవున్న సీసాని.

మళ్ళీ తెడ్లు వేయసాగారు. కొంచెందూరం పడవ వెళ్ళగానే పెద్దపెట్టున మంటలు లేచాయి, జలనిధిలో.

"ఎందుకు?" అడిగాడు ఫలకర్ణి.

"ఓడ తగలబడటానికి. మూడురోజుల్లో వర్షంవ స్తేమంట ఆరిపోవచ్చు. ఇంకో పదిగంటల తర్వాత బూడిద తప్ప మరేమీ మిగలదు అక్కడ ఇప్పుడా మంటలకి."

గ్లోరియా ఏడుస్తోంది ఇంకా.

"టైం ఎంతయింది?" అడిగాడు ఫలకర్ణిని అమెరికన్. రేడియండయల్ వంక చూసుకుని చెప్పాడు.

"మూడున్నర."

"తెల్లవారడానికి ఇంకా రెండుగంటలువుంది. అప్పటి దాకా కారుచీకటి తప్పదు" అన్నాడు అమెరికన్.

క్రమక్రమంగా దూరం అయిపోతున్న కాలిపోతున్న ఓడ వంక చూస్తూ ఏడుస్తోంది గ్లోరియా.

ఒక్కసారిగా పేలింది జలనిధి పెద్దచప్పుడుతో. ఓడ లోంచి మంటలు పెద్దపెట్టున లేచి సముద్రంమీదకి కూడా పాకాయి. త్వరగా కాలిపోతోందా వోడ ఇప్పుడు.

"ఫ్లూయల్ టేంక్స్, రిజర్వ్ టేంక్స్ అంటుకుం

టున్నాయి'' అన్నాడు అమెరికన్.

నిశ్చలంగావున్న నీళ్ళవంక చూస్తూ ఆలోచిస్తున్నాడు అమెరికన్.

సిగరెట్ వెలిగించాడు కులకర్ణి.

4

సూర్యకిరణాలు చురుక్కుమని తగలగానే మెలకువ వచ్చింది కులకర్ణికి. బద్ధకంగా కళ్ళు తెరిచాడు. ఎదురుగా నీలంరంగు ఆకాశం నిర్మలంగా కనిపించింది.

చేతిగడియారంవంక చూసుకున్నాడు.

పదిన్నర దాటింది ఉదయం.

"అబ్బ చాలాసేపు పడుక్కున్నాను" అన్నాడు ఆవలిస్తూ లేచి కూర్చుని.

"నేనూ ఇప్పుడే లేచాను" అన్నది గ్లోరియా.

చుట్టూ చూసాడు. నీళ్లు. ఎక్కడ చూసిన నీళ్లు తప్ప మరేమీ కనపడటంలేదు. ఆగివున్నది పడవ. అమెరికన్ మేప్స్ చూస్తున్నాడు దీక్షగా.

"ఎక్కడ ఉన్నాం?" అడిగాడు.

"సముద్రంమీద" చెప్పింది గ్లోరియా చిన్నగా నవ్వి, బ్రష్‌తో తన బాబ్డ్ హేర్ దువ్వుకుంటూ.

"నా అంచనా సరయినదే అయితే 80 డిగ్రీల ప్రాంతంలో పెర్త్‌కి రెండువేల కిలోమీటర్ల దూరంలో వున్నాము. చుట్టుప్రక్కల చిన్నచిన్న ద్వీపాలు నాలుగయిదు దాకా వుండాలి."

అమెరికన్ చేతికి; కాళ్ళకి ఉన్న ఇనుపగొలుసుల వంక చూసి అడిగాడు కులకర్ణి.

"ఆ గొలుసులు వాళ్ళే వేసారా?"

"అవును. తమజాతికి చెందనివా డెప్పుడైనా కనబడితే ముందర సంకెళ్ళు వేస్తారు ఈ విధంగా."

"తర్వాత చంపేస్తారా?"

"సాధారణంగా చంపేస్తారు. వాళ్ళలో చాలామంది నర మాంసానికి అలవాటు పడ్డవాళ్లు. తింటారు చంపి."

"నరమాంస భక్షకులా?"

"అవును. ముఖ్యంగా ఆడవాళ్ళంటే ఎక్కువ ఇష్టపడ తారు తినడానికి."

"రుచిగా ఉంటారనుకుంటాను మొగవాళ్ళకన్నా, చూపులకేకాకుండా, జిహ్వాకికూడా."

గ్లోరియాకి ఆ జోక్ నచ్చలేదు. సముద్రంవంక చూస్తూండి పోయింది విసుగ్గా.

"మనం ఎంతకాలం ఇలా ఇక్కడ కాపరం చేయాలి?" అడిగాడు కులకర్ణి.

"దేముడు కరుణించేదాకా."

"ఎప్పుడు కరుణిస్తాడో?"

"ఏమో మరి. నావూహ నిజమయితే మనం ఓడలు తిరిగే అంతర్జాతీయ మార్గంలో ఉన్నాము. ఏ ఓడయినా మనల్ని చూసి పికప్ చేసుకోవచ్చు."

"రాత్రి అయితే గుర్తించలేం."

"ఓడ కనబడితే చాలు. ఫ్లేర్ గన్ వుంది మనదగ్గర. సిగ్నల్ గా పని చేస్తుంది అది."

గ్లోరియా నీళ్ల బాటిల్ అందించింది కులకర్ణికి. బిస్కెట్స్ తింటూంటే అడిగాడు ఆమెరికన్ కులకర్ణిని, రివాల్వర్ అందించి.

"ఎలా పేల్చాలో తెలుసా?"

తల అడ్డంగా వూపాడు కులకర్ణి.

"దీన్ని సేఫ్టీ కేచ్ అంటారు. ఆఫ్‌లోవుంది. ఇటువైపు తోస్తే ఆన్‌లోకి వస్తుంది. ట్రిగర్ నొక్కాలి. మేగజైన్ ఛాంబర్ ఇది. కేట్రిజెస్ వుండేచోటు ఇది."

"బావుంది."

"నా చెయిన్స్‌కి గురిపెట్టి పేల్చు. వాటిని తెంచేసుకోవాలి."

"తెగుతాయా?"

"తప్పకుండా."

అమెరికన్ చేతులని ప్రక్కకిచాపి, గొలుసుని బోటు అంచుకు ఆనించాడు జాగ్రత్తగా.

కులకర్ణి రెండుసార్లు పేల్చాడు రివాల్వర్‌ని, బేరల్ చేయిన్‌కి రెండంగుళాల దూరంలోవుంచి.

చెయిన్ తెగింది. అమెరికన్ రివాల్వర్ అందుకుని, తన కాళ్ళకున్న చెయిన్‌నికూడా తెంపుకున్నాడు.

"సిగరెట్ కావాలా?"

సిగరెట్ అందుకుని, వాసనచూసి, వెలిగించాడు అమెరికన్.

"నేను రెండున్నర సంత్సరాలక్రితం చెయిన్ స్మోకర్‌ని. రోజుకి అరవై, డెబ్భై తక్కువ లేకుండా కాల్చేవాణ్ణి. వీళ్ళ చేతుల్లోపడ్డ కొత్తల్లో సిగరెట్‌లేక ఎంతో అవస్థపడ్డాను. చచ్చిపోయేవాణ్ణి. ఇదే మొదటి సిగరెట్ రెండున్నర సంవత్సరాల తర్వాత వెలిగించేది."

"నీ పేరు?"

"జార్జ్ పెపర్డ్."

"జార్జ్ పెపర్డ్?"

"అవును. ఎందుకంత ఆశ్చర్యం?"

"హాలీవుడ్ ఏక్టర్ పేరుకూడా జార్జ్ పెపర్డ్."

"కావచ్చు. కాని నేను సినిమా ఎంచుకోలేదు నా కెరీర్‌గా. సముద్రయానం ఎంచుకున్నాను. పూర్తిగా గ్రహించాను నా కెరీర్ తప్పుగా ఎంచుకున్నానని. కాలేజీ రోజుల్లో నాకు నటన అంటే ఉత్సాహం వుండేది. ప్రయత్నించి వుంటే జార్జ్ పెపర్డ్ నేనే అయివుండేవాణ్ణి. ఏక్టర్ పెపర్డ్ కన్నా నేను పది సంవత్సరాలు పెద్ద."

గ్లోరియా నవ్వింది, ఈ పెపర్ మొహం తెరమీద కనబడితే ఎలా వుంటుందో వూహించుకుని.

"నువ్వేం చేస్తావ్?" అడిగాడు కులకర్ణిని అమెరికన్.

"నాపేరు కులకర్ణి."

"తెలుసు. నిద్రలేవకమునుపు గ్లోరియా చెప్పింది."

"మైనూర్ స్టేట్‌లో కాఫీ ఎస్టేట్ వుంది నాకు. కాఫీ ప్లాన్‌టేషన్స్ చూస్తూంటాను ఇండియాలో."

"గుర్తుచేసావు. నాకు బెడ్ కాఫీ లేకపోతే ఉండలేను. తలకాయ నొప్పివస్తుంది" అన్నది గ్లోరియా.

"నాకూ అంతే. కాఫీలేదా మన సామాన్లలో?" ప్రశ్నించాడు కులకర్ణి.

"లేదు."

"కాఫీఫ్లేవర్ వుండే చాక్‌లెట్స్ వుండాలి" అన్నాడు కులకర్ణి.

గ్లోరియా చాక్‌లెట్స్ డబ్బాతీసి కాఫీ డికాషిన్ రంగు రేపర్ చుట్టివున్న చాక్‌లెట్స్ తీసి అందించింది ఇద్దరికీ, తను తీసుకుని.

"సముద్రపు దొంగల తెగ పేరు ఏదో చెప్పావు. ఏమి

టది గుర్తులేదు?" అడిగాడు కులకర్ణి.

"మొంబాసా."

"ఇంటర్నేషనల్ రూట్‌లో వెళ్ళే ఓడలని దోచుకునే వీళ్ళని ఏ ప్రభుత్వం ఇంతదాకా ఏం చెయ్యకుండా, తగిన చర్య తీసుకోకుండా ఉండటం విచిత్రంగావుంది" అన్నది గ్లోరియా.

"విచిత్రమే మరి. అసలింతవరకు మొంబాసాజాతి వుందని నాకు, మీకుతప్ప ఎవరికీ తెలియదు. తెలిసినవాళ్లు సముద్రంలో మునిగిపోతున్నారు. ఆ ద్వీపం ఎక్కడుందో ఎవరికీ తెలియదు."

"ఎంత ఉంటుందా ద్వీపం?"

"పాతిక మైళ్ళ విస్తీర్ణం ఉంటుంది. మైలు, అర మైలు కంటె సాధారణంగా ఎక్కువ విస్తీర్ణం వుండవు ఇక్కడ ద్వీపాలు. కాని మొంబాసా మాత్రం పాతిక మైళ్లు తక్కువ లేకుండా ఉంటుంది."

"ఎంతమంది వుంటారా జాతివాళ్ళు?"

"అయిదువందలమందికి తక్కువలేకుండా ఉంటారు. వాళ్ళలో తల్లి, సోదరి భావంవుండదు. పెళ్ళి అసలే లేదు. సంతానోత్పత్తే ప్రథమ కర్తవ్యం."

గ్లోరియా సముద్రంవైపు తల తిప్పింది ఆ సంభాషణ తనకి ఇష్టంలేదన్నట్టుగా.

"సంతానాన్ని కూడా లెక్క ప్రకారం ఉండేలా చూస్తారు. తమ ద్వీపం ఎంతమందికి సరిపోతుందో, అంత మందికంటెఎక్కువమంది అయితే చంపేస్తారు పుట్టగానే."

"ఆ ద్వీపంలో ఏం పండుతాయి?"

"తినడానికి పనికివచ్చేవి తక్కువ. పళ్ళు ఎక్కువగా

పండుతాయి. వాటిపేర్లు నాకు తెలియదు. ఆ ద్వీపంలో మాత్రం ప్రతీ అడుగు జాగ్రత్తగా వేయాలి."

"అంత ప్రమాదమా?"

"అవును. అసలా ద్వీపవాసులు ఎలా తరతరాలుగా బ్రతకగలుగుతూ వచ్చారో నాకు అంతుపట్టదు ఎప్పటికీ. పాములు ఎక్కువ. తేళ్ళు ఎక్కువ. వాటివిషం భరింపరాని బాధ కలిగిస్తుంది."

"ఎర్రరంగు పురుగులు గురించి తెలుసా?" అడిగాడు కులకర్ణి.

"తెలుసు. ఆ ద్వీపంలోతప్ప మరెక్కడా చూడలేదు వాటిని. నీకెలా తెలుసు?"

"రేడియో రూంలో చూసాను."

"అవును. తమతో తీసుకువస్తారు వాటిని దోపిడీ చేయడానికి వచ్చేటప్పుడు. మోస్ట్ పెయిన్‌ఫుల్ ఎండ్ డెడ్లీ. చావు తప్పదు. అయిదారు గంటలదాకా అది శరీరంమీద పాకుతూ చర్మాన్ని వలిచి తింటుంది."

గ్లోరియా భయంగా చూసింది జార్జ్‌వంక.

"ఆ ద్వీపంలోనే చాలా మూలికలున్నాయి. పాము కాటుకు పనిచేసే మూలికలు చాలావున్నాయి. ఆ ద్వీపం మధ్యలో చిన్నకొండవుంది.కొండకి అవతలివైపు మొంబాసా జాతి నివాసం. ఇవతలివైపు అంతా అడవి."

"వాళ్లు దోపిడీచేసి తీసుకెళ్ళే సరుకంతా ఏంచేస్తారు?" అడిగాడు కులకర్ణి కాస్సేపాగి.

"వాళ్లు దోపిడీకి రావడానికి ముఖ్యమయిన కారణం ఆహారం సంపాదించుకోడానికి. బంగారపు వస్తువులంటే ప్రీతి కాబట్టి వాటిని వదలరు. అంతా ఓ బిలంలో దాస్తారు.

మీరు చెప్తే నమ్మరేమోగాని,''ఆగి అన్నాడు జార్జ్. ''వందల సంవత్సరాలనుంచి దోపిడీలో వాళ్ళు కొల్లగొట్టిన బంగారపు వస్తువులు, నాణాలు, వజ్రాలు, రాళ్ళు మొదలయినవన్నీ ఆ బిలంలో వేస్తున్నారు.''

చిన్నగా ఈలవేసి అన్నాడు కులకర్ణి.

''కొన్ని లక్షల ఖరీదుంటుదన్నమాట అదంతా కలిస్తే.''

''లక్షలా? కోట్ల ఖరీదుచేసే బంగారం, వజ్రాలు, రత్నాలు దొరుకుతాయి అక్కడ. వారికి వాటివిలువ తెలియక అలా పారేస్తున్నారు వాటిలో.''

''ఎలా తెలుసు ఈ సంగతి?'' అడిగాడు కులకర్ణి.

''చూసాను. కొండ ఎక్కితే చిన్న బిలం కనిపిస్తుంది. ఆ కొండకూడా సముద్రానికి ఆనుకునేవుంది.''

''ఆ ద్వీపవాసుల పేరేమిటన్నావ్?''

''మొంబాసా. పాముల్ని కూడా తింటారువాళ్లు. పూర్తిగా అనాగరికులు. మోటువాళ్లు. రాక్షసులు ఓ విధంగా. తమతో ముగ్గురు అమ్మాయిలని తీసుకు వెళ్ళారు.''

''తీసుకెళ్ళారా?'' గ్లోరియా అడిగింది వెంటనే.

''అవును. అమ్మాయిలని తీసుకెళ్తామంటేనే అసలుగొడవ ప్రారంభం అయింది.''

''ఏంచేస్తారు వాళ్ళని'' అడిగాడు కులకర్ణి.

''అనుభవించినంతకాలం అనుభవించి, నెల తప్పగానే చంపి తింటారు అంతాకలసి.''

గ్లోరియా మళ్ళీ సముద్రంవైపు తిప్పుకుంది తల.

చాలాసేపు మౌనంగా వుండిపోయారు ముగ్గురూ లైఫ్ బోట్‌లో, ఎవరి ఆలోచనలలో వాళ్లు.

చుట్టూ వేల కిలోమీటర్ల దూరంలో అంతా నీళ్ళే.

మధ్యలో, లైఫ్ బోట్‌లో తాము ముగ్గురూ వున్నారు. తమకు తెచ్చుకున్న తిండి సామానంతా కలిస్తే వారం రోజుల దాకా మాత్రమే సరిపోతుంది. తర్వాత మండి చావాలి. నీళ్లు రెండు మూడురోజుల తర్వాత అయిపోతాయి. ఆకలితోకన్నా దాహంతోనే ఎండి ఛావాలి. గ్లోరియా భవిష్యత్తు గురించి ఆలోచిస్తోంది నిస్పృహగా.

ఏ స్టీమరయినా తప్పక వస్తుంది. తము తప్పక రక్షింప బడతారు. తను త్వరలో అమెరికా చేరుకోగలడు. తనకి రావల్సిన జీతం మొదలయినదంతా తీసుకుని ఏదైనా వ్యాపారంతో కొత్త జీవితం ప్రారంభించవచ్చు. జార్జ్ పెప్పర్డ్ భవిష్యత్తు గురించి కలలు కంటున్నాడు.

దేముడు ఎంత వున్నతుడు? ఇన్ని వేల మైళ్ళకి సరిపడే నీరు ఎలా సృష్టించగలిగాడు? ఈ నీటిని ఉప్పగా మార్చి ఎందుకూ పనికిరాకుండా మార్చేసాడు ఎందుకు? అసలీ నీరు ఎక్కడ వుప్పును కరగించుకుంటోంది? ఈ సముద్రంలో ఎన్నివేల రకాల చేపలు వుండివుంటాయి? వర్తమానంలో తనకి వుపయోగించని సంగతుల గురించి బుర్ర బద్దలు కొట్టుకుంటున్నాడు కులకర్ణి.

జార్ పెపర్డ్ అన్నాడు కాస్సేపాగి ఇద్దరితో.

"ఓ చెయ్యి వెయ్యి. మరికొంతదూరం పోనిద్దాం బోట్‌ని. గ్లోరియా. నువు ఈ బైనాక్యులర్స్‌తో ఏదైనా ఓడ కనబడుతుందేమో చూడు."

గ్లోరియా అరగంటసేపు చుట్టుప్రక్కల చూసి విసిగి పోయింది. ఎంతచూసినా నీళ్లుతప్ప మరేం కనబడటంలేదు.

అలవాటు లేకపోవడంవల్ల కులకర్ణికి చేతులు నొప్పిపుడుతున్నాయి తెడ్లు వేసివేసి.

"ఇక నా చేతకాదు" అన్నాడు ఆపేసి.

"కాస్సేపు రెస్ట్ తీసుకుని మళ్ళీ తెడ్లువేద్దాం. పూరికే కూర్చుంటే ప్రయోజనం వుండదు" అన్నాడు జార్జ్ పెపర్డ్.

టిన్ కేన్స్ తెరచి బీన్స్‌లోవుండే గింజలు, పచ్చిబఠాణీలు, వుడకబెట్టిన చేపలు తిన్నారు ముగ్గురూ. ఖాళీకేన్స్ నీళ్ళలోకి విసిరేసారు.

కెప్టెన్ జార్జ్ పెపర్డ్ కాగితం కలం తీసుకుని, మొంబాసా ద్వీపం గురించి, ఆ ద్వీపవాసుల గురించి, బంగారం గురించి తనకి తెలిసిన వివరాలన్నీ వ్రాసాడు నాలుగయిదు తెల్ల కాగితాలమీద.

ఆ కాగితాలని గ్లోరియాకి అందించి అన్నాడు, గ్లోరియా, కులకర్ణి చదివాక.

"మన దగ్గరున్న తెల్లకాగితాలన్నీ వుపయోగించి ఈ కాగితాలకి కాపీలు తీయండి."

"దేనికీ?" అడిగాడు కులకర్ణి.

"మీకు కాలం గడుస్తుంది, తర్వాత ముందు తరాలవారికి వుపయోగిస్తుంది."

"ముందు తరాల వాళ్ళకంటే?"

"ఎవరికయినా. ఈ కాగితాలని ఖాళీ సీసాలలోవుంచి, నీళ్లు లోపలకి చొరపడకుండా లక్కతో సీల్ చేసి సముద్రంలోకి విసిరేస్తాను అక్కడక్కడ. ఎవరికయినా, ఎప్పుడయినా తప్పక దొరుకుతుంది, ఒకటి కాకపోతే మరొకటయినా. అప్పటికింకా ఆ ద్వీపం మేప్‌లోకి రాకపోతే, కనుక్కోలేకపోతే వుపయోగిస్తుంది."

"ఇది మీరు వుపయోగించే పద్ధతా?"

"అవును. సముద్ర ప్రయాణంచేసే వాళ్లు చైనాలాంటి

కమ్యూనిస్టు దేశాల్లో వుండేవాళ్లు ఇతరులకి ఏదైనా తెలియచేయాలనుకుని, అలా తెలియచేసే అవకాశం లేకపోతే సీసాల్లో ఆ సమాచారంవుంచి సముద్రాల్లో పడేస్తారు. ఒక్కొక్కసారి అవి కొన్నివందలమైళ్ళు ప్రయాణంచేసి ఒడ్డుకు కొట్టుకువెళ్ళి మనుషులకిచేరిన సందర్భాలున్నాయి."

"ఓ. కె. నాకూ ఏం తోచడంలేదు. వ్రాస్తాను" అన్నది గ్లోరియా.

"ఇంకో సిగరెట్ ఇవ్వు."

జార్జ్ పెపర్డ్ కులకర్ణి దగ్గర సిగరెట్ అడిగి తీసుకుని వెలిగించాడు. ప్రక్కనే సామానువున్న రెండో లైఫ్ బోట్ లో పడుక్కుని సిగరెట్ తాగుతూ ఆలోచిస్తూండి పోయాడు.

అయిదు నిముషాల తర్వాత ట్రాన్సిస్టర్ సంగతి గుర్తుకు వచ్చింది పెపర్డ్ కి. వెతికితీసి ఆన్ చేసి ట్యూన్ చేశాడు. పది నిముషాల ప్రోగ్రాం తర్వాత వినబడింది.

"దిసీజ్ రేడియో ఆస్ట్రేలియా..."

ముగ్గురూ రేడియో ఆస్ట్రేలియా ప్రసారంచేసే డ్రామాని వింటూ మౌనంగా వుండిపోయారు.

మధ్యలో అన్నది గ్లోరియా వ్రాయడం ఆపి.

"రేడియో ఎనౌన్సర్ గా పనిచేసేవాళ్ళు, పాటలు పాడే వాళ్లు ఎంతో అదృష్టవంతులు. వాళ్ళరూపం తెలియక పోయినా వాళ్ళకంఠం తెలుస్తుంది అందరికీ. వాళ్ళువెళ్ళని, వెళ్ళలేని ప్రదేశాలకికూడా వాళ్ళకంఠంవెళ్ళి శ్రోతలని ఆనందపరుస్తుంది."

"అవును. ఇట్సే చార్మింగ్ జాబ్" అన్నాడు కులకర్ణి.

"సముద్రంమీద తిరిగే ఓడల్లోకాని ఉద్యోగం ఏదయినా

చ్యారింగ్ జాబే" అన్నాడు పెపర్డ్.

"తిమింగలాలు తిరుగుతుంటాయా ఈ చుట్టుప్రక్కల?" అడిగింది గ్లోరియా కాస్సేపాగి అకస్మాత్తుగా.

"తిరగచ్చు. సొరచేపలు తప్పకుండా వుంటాయి."

ఎండవేడి ఎక్కువయింది మధ్యాహ్నం అయినకొద్దీ. సాయంత్రం ఎండ తగ్గుముఖంపట్టింది. చల్లటి గాలి వీచ సాగింది ఆహ్లాదంగా.

ట్రాన్సిస్టర్ ఆర్పేసి నిద్రపోతున్న పెపర్డ్‌ని చూసి అన్నాడు గ్లోరియాతో ఫలకర్ణి.

"నిద్రపోతున్నాడు పెపర్డ్."

"అయితే."

"కమాన్ డియర్."

మీదకి లాక్కున్నాడు గ్లోరియాని.

"వద్దు. పెపర్డ్ లేస్తే బావుండదు."

"బ్రతికి బయట పడతామనే నమ్మకం నాకులేదు. చావ బోయే ముందయినా ఆనందంగా గడుపుదాం."

గ్లోరియా పెపర్డ్ లేచి తమని చూస్తాడనే సిగ్గుతోనే జరిగింది ఫలకర్ణి వెపు.

"మనం దీనికోసం ఆ లోడింగ్ రూమ్‌లో దాక్కుని వుండకపోయినట్లయితే చచ్చిపోయి వుండేవాళ్ళం ఈపాటికి ఆ కిరాతకుల చేతిలో."

"బ్రతికి బయటపడితే మనం పెళ్ళిచేసుకుందాం ఫలకర్ణి."

"మనకి హిందూశాస్త్రప్రకారం ఎప్పుడో వివాహం అయిపోయింది. గాంధర్వ వివాహం అంటారను కుంటాను దాన్ని."

"గాంధర్వ వివాహమంటే?"

"అంటే ఇది."

గ్లోరియాని కదలకుండా తన కౌగిలిలో బంధించి నలిపేస్తూ ఉక్కిరిబిక్కిరవుతున్న కులకర్ణికి వినబడింది.

"మిష్టర్ కులకర్ణి, మీరు కాపీ చేసిన కాగితాలు ఇటివ్వండి. నాకేం తోచడంలేదు చూస్తాను."

గ్లోరియాని చటుక్కున వదిలేసి పెపర్డ్ వంక చూసాడు కులకర్ణి. కళ్ళు మూసుకునే వున్నాడు.

"నిద్రపోలేదా?" అడిగాడు.

"మెలకువ వచ్చింది" అని కంఠం తగ్గించి అన్నాడు మెల్లిగా. "ఇది లోడింగ్ రూమ్ కాదు."

గ్లోరియా సముద్రంవైపు తల తిప్పింది.

5

ఆ రాత్రి వంతుల ప్రకారం నిద్రపోవాలనే నిశ్చయించుకున్నారు ముగ్గురూ. రాత్రివేళ ఏదయినా ఓడ వెళ్తూ కనిపించినా, పైన విమానం వెళుతూ కనిపించినా సహాయం కోరాలని, వాటికోసం నిద్రమేలుకుని ఎదురు చూడాలని నిశ్చయించుకున్నారు.

ముందర గ్లోరియా రాత్రి ఎనిమిదినుంచి పదకొండుదాకా మేలుకుని వుంటుంది. తర్వాత పదకొండునుంచి రెండుదాకా జార్జ్ పెపర్డ్ మేలుకుని వుంటాడు. రెండునుంచి ఉదయం ఆరుగంటలకి లేచేదాకా కులకర్ణి మేలుకుని ఉంటాడు.

ఓడకాని, విమానంకాని కనిపిస్తే ఫ్లేర్‌గన్ ఉపయోగించి చీకట్లో ఆకాశంలోకి, సూటిగా పైకి పేల్చాలి గన్‌ని. ఏ విధంగా పేల్చాలో చూపించాడు జార్జ్ పెపర్డ్ ఇద్దరికీ.

"ఆకాశంనిండా కాంతి వ్యాపిస్తుంది. దాదాపు నిముషం దాకా వుంటుందా కాంతి. ఎరుపురంగు ఫ్లేర్స్‌కాని, నీలం రంగుకానీ వస్తుంది. వెలుగులో మనల్ని చూస్తారు."

రాత్రి మళ్ళీ బిస్కట్స్, కేన్డ్ ఫుడ్, కాఫీ ఫ్లేవర్డ్ చాక్లెట్స్ తీసుకుని, నీళ్ళు తాగారు. గేలంతో చిన్న చేపల కోసం ప్రయత్నించారుగాని దొరకలేదు.

రాత్రి గ్లోరియా పదకొండుదాకా మేలుకుని చూసింది చుట్టుప్రక్కల వెలుగుకోసం. కాని ఉపయోగం లేకపోయింది. పదిన్నరదాకా కబుర్లు చెప్తూ మేలుకునే వున్నాడు కులకర్ణి.
పదకొండు గంటలకి పెపర్డ్‌ని లేపింది గ్లోరియా. పెపర్డ్ బైనాక్యులర్‌తో దీక్షగా చూడసాగాడు అన్నివైపులా ప్రతీ అయిదు నిముషాలకి.

రెండు గంట్లకి అయిపోతుంది పెపర్డ్ డ్యూటీ. ఒంటి గంటన్నరకి, అర్ధరాత్రి దూరంగా చాలాదూరంగా లైట్ల వెలుగు కనిపించింది.

బైనాక్యులర్స్‌లోంచి చూస్తే తప్ప కనపడనంత దూరంలో వుందా స్టీమర్. ఫ్లేర్‌గన్‌ని గాల్లోకి ఎత్తి, ఆకాశం లోకి గురిపెట్టి పేల్చాడు.

క్లిక్‌మంది. ఫ్లేర్ బయటకి వెళ్ళలేదు. మళ్ళీ నొక్కాడు. అయినా ఏమీ కాలేదు. ఆరుసార్లు నొక్కాడు మళ్ళీ. ఏమీ కాలేదు.
మేగజైన్ తెరచి చూసాడు.
ఖాళీ.

ఖాళీ ఫ్లేర్‌గన్ అది. లోపల ఫ్లేర్స్ లేవు. ఫ్లేర్‌గన్ లోడ్ చేయబడివుందీ, లేనిదీ తను చూసుకోలేదని గుర్తుకు వచ్చింది పెపర్డ్‌కి.

ఫ్లేర్‌గన్ ఇంజన్ రూమ్‌లో చూసి, లోడ్ చేయబడి ఉంటుందని అనుకున్నాడు వాడావిడిలో. ఫ్లేర్స్ విడిగా ఉండివుంటాయి. అంటే ఇక అది నిరుపయోగమే. ఎంతో

బాధ వేసింది పెపర్డ్ కి.

కులకర్ణిని లేపాడు పెపర్డ్.

"ఏమిటి?" కలత నిద్రలోంచి ఉలిక్కిపడి లేచి అడిగాడు కులకర్ణి.

"త్వరగా తెడ్లు వెయ్యి. స్టీమర్ వెళ్తోంది అటువైపు" చెప్పాడు.

"ఫ్లేర్ గన్?"

"లోడ్ చేసిలేదు అది."

బైనాక్యులర్స్ అందుకుని పెపర్డ్ చూపించిన వైపు చూసాడు కులకర్ణి.

నిజమే. లైట్లు కదులుతూ కనబడ్డాయి.

"రివాల్వర్ పేలిస్తే చప్పుడు వినబడుతుందేమో?"

"ముందర దగ్గరగా వెళ్ళాలి. లేకపోతే లాభంవుండదు. త్వరగా తెడ్లు వెయ్యి."

లైఫ్ బోట్ ని అటువైపు పోనిచ్చారు ఇద్దరూ తెడ్లసహాయంతో చేతనయినంత వేగంగా. గ్లోరియాకి మెలకువ వచ్చింది పడవ కదలికకి.

"ఏమిటి?" అని అడిగింది కళ్ళు నులుముకుంటూ.

"టార్చ్ లైట్ తీసుకుని ఆవైపువుంచి వెలిగించి ఆర్పుతూండు నేను మానమనేదాకా. రివాల్వర్ తీసుకుని నేను కాల్చమని చెప్పినప్పుడు కాల్చు ఆరుసార్లు. ప్రతిషాట్ కి రెండు నిముషాల వ్యవధినివ్వు."

"స్టీమర్ వుందా అటువైపు?" అడిగింది.

"అవును. క్విక్. బైనాక్యులర్స్ తో చూసి స్టీమర్ ఎటువైపు వెళ్తోందో చెప్పు."

గ్లోరియా బైనాక్యులర్స్ లోంచి చూసి చెప్తూంటే వేగంగా

తెడ్లు వేస్తున్నారు ఇద్దరూ వూపిరికూడా పీల్చుకోకుండా.

"అయిదుమైళ్ళ దూరంలో వుందనుకుంటాను" అన్నది గ్లోరియా.

"మన పడవ ఆ ప్రాంతంలో ఆపినా బావుండేది" అన్నాడు కులకర్ణి.

"నేను ఫ్లేర్స్ వున్నాయా, లేవా నన్న సంగతి చెక్ చేసుకున్నా బాగుండేది. టార్చ్‌లైట్ వెలిగించి వుంచు. వాళ్ళు ఎవరైనా బైనాక్యులర్స్‌తో చూస్తూంటే కనబడచ్చు మన లైట్."

"రివాల్వర్ పేలుస్తాను ఇక" అన్నది గ్లోరియా.

"పేల్చు."

"ఢాం."

సముద్రంమీదవున్న నిశ్శబ్దాన్ని చంపింది రివాల్వర్.

"వినపడివుంటుందా?" అడిగింది గ్లోరియా బైనాక్యులర్స్ లోంచి చూస్తూ.

"నా కళ్ళముందుంచు గ్లాసెస్‌ని. ఎంత దగ్గరో చూసి చెప్తాను."

బైనాక్యులర్స్‌ని పెపర్డ్ కళ్ళముందుంచింది గ్లోరియా. స్టీమర్‌లోని దీపాలవంక చూసి అదిరిపడి అన్నాడు పెపర్డ్.

"మైగాడ్. ఇందాక నేను చూసినదానికన్నా చాలా దూరం వెళ్ళిపోయింది."

"అయితే వినబడివుండదా?"

"ఇంకోసారి పేల్చు. వినబడివుండదు."

మరోసారి రివాల్వర్‌ని పేల్చి గ్లోరియా నిశ్శబ్దాన్ని చంపింది.

అయిదు నిముషాలు గ్లాసెస్‌లోంచి కదులుతున్న స్టీమర్

వంక చూసి నిట్టూర్చాడు పెడ్డర్ దీర్ఘంగా.

"ఏమయింది? ఆగిందా?" అడిగాడు కులకర్ణి.

"అసలు కనబడటంలేదు."

ముగ్గురూ ఒకరి తర్వాత మరొకరు మార్చిమార్చి చూసారు కాని ఇందాక కనపడ్డ దీపాలు కనపడలేదు మళ్ళీ.

"వి హేవ్ లాస్ట్ ఎ గోల్డెన్ అపర్చునిటీ" అన్నాడు పెడ్డర్ మరోసారి దీర్ఘంగా నిట్టూర్చి.

పడవని ఆపారు, ఇద్దరూ తెడ్లువేయడం ఆపి. అలసి పోయారు, అప్పటికే వేగంగా తెడ్లు కదపటంవల్ల.

"అంటే మనం ఇంటర్నేషనల్ ఓషన్ ట్రాఫిక్ రూట్ దగ్గరలోనే వున్నామన్నమాట" అన్నాడు కులకర్ణి.

బ్యాటరీ లైట్ కాంతిలో దిక్సూచి చూసి చెప్పాడు పెడ్డర్.

"పెర్త్ వైపు వెళ్తోంది అది."

"కాస్సేపు ప్రయత్నిద్దామా మళ్ళీ?" అడిగాడు కులకర్ణి ఇంకా ఆశ చావక.

"లాభంవుండదు. థర్టీ నాట్స్ వేగంతో వెళ్ళే ఆ స్టీమర్ని అందుకోవడం మన తరంకాదు."

"అయితే నేను నిద్రపోతాను" అన్నాడు కులకర్ణి లైఫ్ బోటులోకి వాలి. క్రమంగా ముగ్గురూ నిద్రలోకి జారుకున్నారు అరగంట వ్యవధిలో.

6

"పేరిస్‌లో నువ్వేంచేస్తావ్?" అడిగాడు పెడ్డర్, గ్లోరియాని మర్నాడు వుదయం, బ్రేక్ ఫాస్ట్ తీసుకుంటూ.

"ఆర్కిటెక్చర్ చదువుతున్నాను" చెప్పింది గ్లోరియా.

"ఇంకా ఎంతకాలం సముద్రంమీద?" కోపం, విసుగు

నిండిన కంఠంతో నిస్పృహగా అన్నాడు కులకర్ణి.

"దేముడు చల్లగా చూసేదాకా."

"ఆ స్టీమర్ పగలు కనపడినా బావుండేది. మనల్ని చూసివుండేవారు" అన్నది గ్లోరియా.

నీళ్ళబాటిల్స్‌వంక చూసి అన్నాడు పెపర్డ్.

"నీళ్ళు మరోరోజు దాటితే అయిపోతాయి. నీళ్లు లేక మలమలమాడి చావాలి."

"సముద్రంనీళ్ళు త్రాగుదాము."

"పనికిరావు. జబ్బుచేస్తుందికూడా."

మొంబాసాదీవి గురించి వ్రాసిన వివరాలుగల కాగితాలని పొడిగావున్న ఖాళీసీసాలలోవుంచి, బిరడా బిగించి, తనతో తెచ్చిన లక్కతో సీల్ చేసాడు పెపర్డ్ నైపుణ్యంగా.

అది పూర్తిగా వాటర్‌ప్రూఫ్ అని నిశ్చయించుకున్నాక సీసాలలో ఒకదాన్ని నీళ్ళలోకి జారవిడచారు.

ఉదయం అంతా లైఫ్‌బోట్స్‌ని నడుపుతూనే వున్నారు మగవాళ్ళిద్దరూ. అక్కడక్కడ సీసాలని జారవిడుస్తూనే వున్నాడు పెపర్డ్.

సాయంత్రం అయేసరికి అలసిపోయారు ఇద్దరూ పూర్తిగా. గ్లోరియాకి ఏడుపు ఆగలేదు. మళ్ళీ ఏడవసాగింది ఇక దాచుకోవడం చేతకాక.

"దేనికి?" అడిగాడు పెపర్డ్ అనునయంగా.

"నేను చెప్పగలను. తండ్రిపోయాడు. నడిసముద్రంలో దిక్కు తెలియనిచోట, ప్రాణాలతో బయట పడతామో లేదో కూడా తెలియని పరిస్థితులలో వుండే ఏ ఆడదయినా ఏడుస్తుంది" అన్నాడు కులకర్ణి.

గ్లోరియా భుజంమీద చెయ్యివేసి అన్నాడు.

"ఏడవక. మనం తప్పకుండా బ్రతికి బయటపడతాం. నాకా నమ్మకం వుంది."

గ్లోరియాకి విస్కీ బాటిల్ తెరచి, అందించి అన్నాడు పెపర్.

"తాగు, హాయిగా నిద్రపో. మనసు పాడుచేసుకోకు."

గ్లోరియా నీళ్ళు కొద్దిగా కలుపుకుని రెండు పెగ్స్‌దాకా తాగింది విస్కీ. తాగి పెపర్డ్‌కి అందించింది బాటిల్‌ని. పెపర్డ్ మూడు పెగ్స్‌దాకా తాగి, సీసాని కులకర్ణికి అందించాడు. కులకర్ణి కూడా కొంచెం తాగి మూత బిగించాడు.

ముగ్గురికీ మత్తు ఆవహించింది క్రమంగా. హాయిగావుంది వళ్ళు తేలిపోతున్నట్లుగా. కూర్చుని కూర్చుని అవయవాలలో కదలిక, వాటికి ఎక్సర్‌సైజు లేకపోవటంవల్ల కలిగిన నొప్పి మర్చిపోయేలా చేసింది విస్కీ.

గ్లోరియా ఓ ఫ్రెంచ్ పాట అందుకుంది. రెండుచరణాలు అయాక తప్పట్లు కొట్టడం ప్రారంభించింది పాడుతూ.

మిగతా ఇద్దరుకూడా పాటకి లయగా తప్పట్లు కొట్టడం ప్రారంభించారు.

ఆ లైఫ్‌బోట్‌లోకి ఎక్కిన తర్వాత, మొదటిసారిగా వాళ్ళు ముగ్గురూ తమ కష్టాలని మరచిపోయారు.

7

అర్ధరాత్రి వంటిగంటకు మెలకువ వచ్చింది జార్జ్ పెపర్డ్‌కి. మత్తుగా వున్నా లేచి కూర్చున్నాడు. చల్లటిగాలి వీస్తోంది. క్రితంరాత్రి వున్నంత వెలుగుకూడా ఆ రాత్రి లేక పోవటం గమనించాడు పెపర్డ్.

చీకట్లోనే తడిమి టార్చ్‌లైట్ అందుకుని వెలిగించి చూసాడు. ప్రక్కనేవున్న సామానువుంచిన లైఫ్‌బోట్‌లో

పడుక్కుని వున్నారు గ్లోరియా, ఫులకర్ణి దగ్గరదగ్గరగా.
ఫులకర్ణి చేతిమీదికి లైట్ వేసి చూసాడు టైం.
ఒంటిగంటదాటి పదినిముషాలయింది.

ఆకాశంవంక చూసాడు. పైన, ఆకాశంనిండా నల్లటి దుప్పటి అడ్డం కట్టినట్లుగా మబ్బులు. దట్టంగా అలుముకుని వున్నాయి మబ్బులు. ఎటుచూసినా, చూపు ఆనినంతదూరం నల్లటి మబ్బులు.

ఫులకర్ణిని తట్టిలేపాడు జార్జ్ పెపర్డ్.
"ఏమిటి?" అడిగాడు ఫులకర్ణి.
"మనం బయలుదేరాలి వెంటనే" చెప్పాడు.
"ఎక్కడికి?"
"ఆకాశంవంక చూడు."
ఫులకర్ణి ఆకాశంవంక చూసి చెప్పాడు.
"వర్షం కురిసేలా వుంది."
"అందుకే మనం త్వరగా కదలాలి."

"ఎక్కడికి ఇంతరాత్రి? రేపు వుదయం కదులుదాం ఎక్కడి కయినా సరే."

"సముద్రంమీద వర్షం అంటే మాటలుకాదు. పెద్ద పెట్టున గాలివీస్తుంది. మైలు ఎత్తు అలలు లేస్తాయి. వర్షం కురిసేచోట చిక్కుకుంటే ఈ లైఫ్‌బోట్ ఎందుకూ పనికి రాదు. బోట్‌తోసహా మునిగి చచ్చిపోతాం."

"నిజంగా?" అడిగింది గ్లోరియా లేచి భయంగా.
"నిజంగానే."
"ఎటువైపు వెళ్ళాలి అయితే?" అడిగాడు ఫులకర్ణి కొంచెంసేపాగి.
ఒక టవల్‌ని బయటకితీసి, బోట్ మీద నుంచుని గాలిలో

ఎగరేసి పట్టుకున్నాడు పెపర్డ్.

"అటువైపు" అన్నాడు గాలి ఏవైపు వీస్తోందో గ్రహించి. లైఫ్ బోట్ కున్న చిన్న చుక్కానివైపు వీస్తోంది గాలి.

"అటు దేనికి?" అడిగింది గ్లోరియా.

"గాలితోపాటే మేఘాలుకూడా ప్రయాణంచేస్తాయి. గాలికి ఎదురుగా వెళ్తే, మేఘాలకి దూరం అవుతాము."

ఇద్దరూ గబగబా నడపసాగారు లైఫ్ బోట్ ని గాలికి ఎదురుగా. గ్లోరియాకూడా సహాయంచేసింది వాళ్ళకి మరో తెడ్డు అందుకుని.

అరగంటదాకా మాట్లాడకుండా ముగ్గురూ తెడ్లువేసి బోట్ నడుపుతూండిపోయారు రొప్పుతూ.

సరిగ్గా ముప్పావుగంట తర్వాత గాలి వీచేవేగం అధిక మయింది. బోట్ వేగం తగ్గిపోయింది ఎదురుగాలి అవటంచేత.

చల్లటిగాలి మరింత చల్లబడింది. ఉరుములు, మెరుపులు ఆకాశం గాఢాంధకారం అయిపోయింది.

"లాభంలేదు. ఇది తుఫానే" అన్నాడు పెపర్డ్. మొట్ట మొదటిసారిగా పెపర్డ్ కంఠంలో భయం ధ్వనించింది. లైఫ్ బోట్ వాళ్ళమాట వినలేదు. గాలిమాట విని వెనక్కి పోసాగింది, గాలిచేత తొయ్యబడి క్రమక్రమంగా అలా వెళ్ళే వేగంకూడా అధికమవసాగింది.

అంతదాకా నిశ్చలంగావున్న సముద్రపుటలలు వువ్వెత్తున లేవసాగాయి.

చినుకులు పడసాగాయి. వర్షం ప్రారంభం అయింది. కుంభవృష్టిగా వర్షం ప్రారంభం అయింది, పెద్దపెద్ద వడ గళ్ళతో.

గాలితీవ్రత ఎక్కువయింది కాబట్టి గట్టిగా అరచి మాట్లా

డితేకాని ఒకరిమాట మరొకరికి వినపడటం గగనం అయి పోయింది.

పెపర్డ్ గట్టిగా అరచి చెప్పాడు ఇద్దరికి.

"ఈ తుఫాను తగ్గదు. ఎక్కువసేపు వుండదీ బోట్. మునిగిపోతుంది. జాగ్రత్తపడి లైఫ్ జాకెట్స్ తెచ్చాను ముందరే. తొడుక్కోండి వెంటనే."

తను లైఫ్‌జాకెట్ తొడుక్కుని మిగతా ఇద్దరికీ సహాయం చేసాడు పెపర్డ్.

"మామూలు పరిస్థితులలో అవుతే ఈ లైఫ్ జాకెట్‌లో వున్నంతకాలం మునిగిపోం.మన అదృష్టం ఎలావుందో ప్రయత్నిద్దాం. మన సామానుని ముగ్గురం పంచుకుని దగ్గర వుంచుకుందాం. అదృష్టవశాత్తు బ్రతికితే పనికివస్తాయి తర్వాత."

ముగ్గురూ విస్కీబాటిల్స్, నీళ్ళసీసాలు, ఆహారం టిన్స్ టవల్స్, కత్తులు, బేటరీలైట్ మొదలయినవి పంచుకున్నారు తమలోతాము. వాటిని వంటికి కట్టుకున్నారు పడి పోకుండా.

ఓ విస్కీసీసా ఓపెన్ చేసి సగందాకా త్రాగి అన్నాడు పెపర్డ్.

"మీరూ త్రాగండి. చావటం తప్పనిసరయితే, ఏబాధా లేకుండా చచ్చిపోతాం మత్తులో. బ్రతికి బయటపడితే, అప్పటిదాకా ఈ భీభత్సం చూస్తూ గడపక్కరలేదు."

"నీళ్ళలో మునిగిపోతే, వుక్కిరిబిక్కిరయి చచ్చిపోతామా?" అడిగింది గ్లోరియా వణుకుతూ, సీసాని అందుకుని.

"మరింకెలా చస్తాం నీళ్ళలో చావాల్సివస్తే?" అన్నాడు కులకర్ణి విసుగ్గా.

"సొరచేపలు, తిమింగిలాలు, నీటిపాములు, మరికొన్ని విషంవుండే చేపలు. వీటి చేతనయినా చంపబడచ్చు" అన్నాడు పెపర్డ్.

గటగటా త్రాగేసింది గ్లోరియా సీసాలోని విస్కీని.

తమతో తెచ్చిన త్రాడుతో గ్లోరియాని తన నడుంకికట్టుకున్నాడు కులకర్ణి, విశ్వప్రయత్నంచేసి. అప్పటికే నిలువెత్తు లేచిన ఓ పెద్ద అలకి బోటునిండా నీళ్ళు చేరాయి.

క్రమంగా బోటు మునిగిపోతూంటే కెవ్వున అరుస్తున్న తన నడుంకి బలంగా త్రాడుతో బంధించాడు కులకర్ణి. రెండో కొనని పెపర్డ్ కాలికి కట్టాడు గట్టిగా, కాలు చిక్కితే.

బోట్ పూర్తిగా మునికిపోయింది తిరగబడి. ముగ్గురూ నీటిమీద, లైఫ్ జాకెట్ లో తేలుతున్నారు ఇప్పుడు, నిలువెత్తునలేచే ఆ సముద్రంలోని అలలమీద.

కటిక చీకట్లో మెరుపు మెరిసింది. ఆ మెరుపు వెలుగులో చూశాడు కులకర్ణి ఎదురుగా, చాలా దూరంగా.

తెర.

నీటి తెర.

నిలువెత్తు-ఆకాశమంత ఎత్తు నీటి తెర.

చాలా పెద్ద కెరటం దూరంనుంచి తమవైపు వస్తోంది. కెరటం దగ్గరవుతున్నకొద్దీ దానిహోరు ఎక్కువవుతోంది.

ఆ క్షణంలో కదిలిపోయాడు కులకర్ణి. ఎంతో భయం వేసింది. సముద్రంలో, నిర్మానుష్యంగా వున్నచోటు, ఘోరమయిన తుఫానులో తను చిక్కుకున్నానన్న ఆలోచన కులకర్ణికి ఎంతో భయాన్ని కలగజేసింది.

కరటం తనని పూర్తిగా చేరుకునే లోపలే విస్కీ సీసా తెరచాడు జివ్ లాగి, జేబులోంచి.

8

ఉదయం ఎనిమిది గంటలయింది.

సూర్యకిరణాలు లోకంలోని సకల జీవరాసులమీద పక్షపాతం లేకుండా పడుతున్నాయి. సూర్యుడు అందరినీ మరోసారి పలకరిస్తున్నాడు పెద్ద, చిన్న తారతమ్యం లేకుండా.

ఆ సకల జీవరాసులలో గ్లోరియా, కులకర్ణి కూడా ఉన్నారు.

సూర్యకిరణాల తీక్షణత ఎక్కువవగానే మెలకువ వచ్చింది కులకర్ణికి, ఎవరో గిచ్చి లేపినట్లుగా.

లేచి కూర్చుంటే వళ్ళంతా భరింపలేని బాధగా అనిపించింది. వంటినిండా తెల్లతెల్లగా, స్ఫటికాల్లాగా ఉన్నాయి ఏమిటో.

చేత్తో దులుపుకోడానికి ప్రయత్నిస్తే రాలలేదు. వంటికున్న రోమాలకి అతుక్కుని ఉన్నాయి కొన్ని.

అది ఉప్పుగా అవగాహన చేసుకున్నాడు. లేవబోయాడు గాని నడుంచుట్టూ ఎవరో చేతులువేసి ఆపినట్లుగా అనిపించింది.

ప్రక్కనేవుంది గ్లోరియా బోర్లా పడుకుని. గ్లోరియా నడుంకున్న త్రాడు తనని ఆపింది లేవనివ్వకుండా.

కదలికలేని గ్లోరియానిచూస్తే చచ్చిపోయిందేమోనన్న అనుమానం వేసింది కులకర్ణికి.

వెల్లకితలా చేశాడు గ్లోరియాని. మత్తుగా మూలిగింది గ్లోరియా.

అమ్మయ్య. బ్రతికేవుంది.

అంటే తామిద్దరూ చావలేదు. బ్రతికేవున్నారు. రాత్రి తుఫాన్‌లోంచి బ్రతికి బయటపడ్డారు.

మరి జార్జ్ పెపర్డ్?

తలతిప్పి చూసాడు. పెపర్డ్‌ని కూడా త్రాడుతో కట్టినట్లు గుర్తు.

ఉలిక్కిపడ్డాడు తాడుకి చివరవున్న కాలిని చూసి. తను పెపర్డ్ కాలికి కట్టాడు త్రాడుని. ఇప్పుడు కాలుమాత్రమే వుంది. పిడికాలు తొడ క్రింది భాగందాకానే వుంది. మిగతా శరీరం ఎంతమాత్రం లేదు.

అంటే?

ఏదయినా సముద్రంలో వుండేజీవి; ఏ సొరచేపో, తిమింగలమో తినేసి వుంటుంది జార్జ్‌ని. కాలు మిగిలిపోయి వుంటుంది బహుశ.

గుండె ఝల్లుమంది కులకర్ణికి ఆ కాలుని చూస్తూంటే. కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి అప్రయత్నంగా. నడుంకి వున్న కత్తి వుందో లేదో తడిమి చూసుకున్నాడు.

ఉంది.

కత్తితో ఆ కాలికి కట్టివున్న త్రాడుని కోసేసాడు కులకర్ణి. తర్వాత తనకీ, గ్లోరియాకి కట్టివున్న త్రాటిని విప్పాడు. ఎదురుగా సముద్రంవంక చూసాడు. నిశ్చలంగా ప్రశాంతంగా వుంది. ఏమీ ఎరగనట్లు గంభీరంగావుంది. రాత్రి భీభత్సం తాలూకు ఛాయలు కొంచెంకూడా లేవు.

లేచి నిలబడ్డాడు కులకర్ణి. ఓసారి సముద్రం అలలు పొడుగూతా చూసాడు. ఇసకవుంది బంగారం రంగులో, సూర్యకిరణాలకి మెరుస్తూ. ఎవరూలేరు.

కొంచెందూరంలో తెల్లటి లైఫ్ జాకెట్ పడివుంది ఒడ్డు

మీద. దానివంక ఆప్యాయంగా చూసాడు ఫలకర్ణి. అదే తనని కాపాడి వడ్డుకి చేర్చింది.

దాన్ని కట్టిన పెపర్డ్ గుర్తువచ్చాడు. గుండెలో కలుక్కుమన్నట్లయింది ఫలకర్ణికి.

ఏ జలచరం నోట్లో పడ్డాడో? లేకపోతే బ్రతికి ఎక్కడయినా అవస్థపడుతున్నాడేమో?

నాలుగయిదుసార్లు కూర్చుని, లేచి బస్కీలు తీసాడు ఫలకర్ణి అవయవాలన్నిటినీ స్వాధీనంలోకి తెచ్చుకోవడానికి. వంటిమీద అంటుకునివున్న ఉప్పు ఇబ్బంది పెడుతోంది ఫలకర్ణిని. నీళ్ళు ఆరిపోయి వుప్పు మిగిలిపోయింది.

ఓసారి వెనక్కి తిరిగిచూసాడు తనున్న ప్రదేశం ఎలా వుంటుందో తెల్సుకోడానికి.

సముద్రంనుంచి వందడుగులదూరందాకా అంతా ఇసుక. ఆ తర్వాత చిన్నచిన్న పొదలు, చెట్లు. వెయ్యిగజాలదూరం నుంచి పెద్దపెద్ద చెట్లు. దట్టంగా అడవిలావుంది లోపలంతా.

నీరసంగా, ఆకలిగావుంది ఫలకర్ణికి, సరయిన భోజనం చేసి నాలుగయిదు రోజులవడంవల్ల. లోపలకి వెళితే ఏవైనా కాయలు, పళ్ళు తినేందుకు దొరకచ్చనే ఆలోచన వచ్చింది ఫలకర్ణికి.

వంగి గ్లోరియాని తట్టిలేపాడు.

గ్లోరియా కళ్ళు విప్పింది.

"గుడ్ మార్నింగ్" అన్నాడు నవ్వుతూ.

గ్లోరియా లేవడానికి సహాయపడ్డాడు ఫలకర్ణి. గ్లోరియా చేతకూడా ఎక్సర్‌సైజ్ చేయించాడు రెండునిముషాలు, బధకం పోవడానికి.

"మనం బ్రతికేవున్నాం" అన్నది గ్లోరియా ఆనందంగా

చేతులు చాపుతూ.

గ్లోరియాని కౌగిలిలోకి లాక్కొని, పెదవులమీద, భుజాల కింద ముద్దుపెట్టుకున్నాడు కులకర్ణి.

"పెపర్డ్ ఏడీ?" అడిగింది గుర్తుకువచ్చి అకస్మాత్తుగా.

"అదుగో."

కవ్వున అరిచింది గ్లోరియా కాలుని చూసి.

"చచ్చిపోయాడా?" అడిగింది.

"చచ్చిపోతేనే మంచిది, కాలులేకుండా బ్రతికే బదులు. అలా అనుకుందాం."

"ఆకలి వేస్తోంది నాకు."

"పద. వెతుకుదాం తినడానికి ఇక్కడ దేముడు మన కోసం ఏం సృష్టించి వుంచాడో?"

రెండడుగులు వేసి ఆగి అన్నాడు కులకర్ణి.

"ఒక్క నిమిషం."

ఒడ్డున పడివున్న లైఫ్ జాకెట్స్ రెంటినీ అందుకుని, వాటిల్లో పెపర్డ్ కాలుచుట్టాడు. పైన ఇసకపోసి కప్పెట్టాడు.

"పద" అన్నాడు భుజంమీద చెయ్యివేసి.

9

మధ్యాహ్నం నిద్రపోయి, సాయంత్రం లేచారు. ఎర్రటి పళ్లు కోసుకుని తిన్నారు. ఆ పళ్ళపేరే తెలియదు వాళ్ళకి. ఎప్పుడూ చూడలేదు అలాంటి పళ్లు.

చాలా రుచిగా వున్నాయి. పళ్ళుతిని, దగ్గరలోనేవున్న సరస్సులో నీళ్ళు తాగారు. ఆ సరస్సులోనే స్నానంచేసారు ఇద్దరూ, వంటిమీద అంటుకున్న మట్టి, ఇసక, ఉప్పు వదిలే దాకా.

తర్వాత పడుకున్నారు ఇద్దరూ ఓ చెట్టునీడలో.

సాయంత్రం లేచారు ఇద్దరూ. ఇంకో గంటలో చీకటి పడుతుందనగా అన్నది గ్లోరియా.

"చీకటిపడ్డాక రాత్రి ఇక్కడ, ఈ చెట్లమధ్య గడపడం ప్రమాదం. మళ్ళీ సముద్రం వద్దుకి వెళ్ళిపోదాం."

"నిజమే. పాములులాంటి వాటివల్ల ఇక్కడ ప్రమాదం ఉంటుంది."

ఇద్దరూ వెనక్కి నడిచారు. చీకటి పడుతూండగా చేరుకున్నారు సముద్రం వద్దుకి.

"మన లైఫ్ జాకెట్స్ పరచుకుని పడుక్కుందాం" సలహా చెప్పింది గ్లోరియా, దూరంగా ఇసకలో కనపడుతున్న తెల్లటి లైఫ్ జాకెట్స్ వంక చూసి.

కులకర్ణి భృకుటి ముడివడింది ఇసకలో తను ఉదయం కప్పిపెట్టిన లైఫ్ జాకెట్స్ రెండూ బయట కనపడగానే.

దగ్గరకివెళ్ళి చూసాడు. లోపల ఉండాల్సిన పెపర్డ్ కాలులేదు. ఖాళీగావున్నాయి లైఫ్ జాకెట్స్ రెండు.

"మైగాడ్. ఇక్కడ ప్రమాదం" అన్నాడు. చుట్టూ పరకాయించి చూసి, ఎవరూ లేరని రూఢిచేసుకుని, గ్లోరియా చేతిని పట్టుకుని పరిగెత్తాడు చెట్లవైపు.

"ఏమిటి? ఎందుకు అక్కడ ప్రమాదం?" అడిగింది గ్లోరియా రొప్పుతూ.

"పెపర్డ్ కాలులేదు" చెప్పాడు కులకర్ణి.

"ఏమయింది?"

వూపిరి పీల్చడంకూడా మర్చిపోయి అడిగింది గ్లోరియా. "పెపర్డ్ వచ్చివుంటాడా?"

"డోంట్ బి ఎస్టుపిడ్. ఎవరో తీసుకెళ్ళారు కావాలని."

"ఎవరు? జంతువులేమయినా తినేసి వుంటాయేమో?"

"జంతువులు తింటే కనీసం ఎముకలయినా మిగిలి వుండాలిగదా. ఎవరో మనుషులే తీసుకెళ్ళి వుండాలి."

"అంటే ఈ నేలమీద మరెవరో కూడా వున్నారన్న మాట."

"అవును."

"అయితే మనకి ప్రమాదం వుండదు. తేలికగా వాళ్ళ సహాయంతో బయటపడచ్చు."

"వాళ్లు ఎవరో, ఎలాంటి వాళ్ళో తెలియకుండా మనం ప్రమాదంవుందీ, లేనిదీ నిశ్చయంగా చెప్పలేం."

"ఏం చేద్దాం ఈరాత్రి మరి?"

"నువు పడుకో. నాకు ఈరాత్రి నిద్రపట్టదు."

రాత్రంతా మేలుకునే వున్నాడు కులకర్ణి. గ్లోరియాకూడా ఎక్కువసేపు నిద్రపోలేకపోయింది. దోమలుకుట్టి చంపాయి ఇద్దరినీ, నిద్రపోనివ్వకుండా.

కులకర్ణి ఆలోచిస్తూండి పోయాడు ఏంచేయాలా అని. మర్నాడు ఉదయం ఇంకా స్త లోపలికివెళ్ళి ఎవరయినా కనబడతారేమో చూడాలనుకున్నాడు. కొద్దిగా జ్వరం వచ్చినట్లుగావుంది గ్లోరియాకి.

సూర్యుడు ఉదయిస్తూండగానే ఇద్దరూ బయలుదేరారు ఆ అడవిలోపలకి, పళ్లు కడుపునిండాతిని, కొన్ని కోసుకుని మూటకట్టుకుని.

సరయిన దారిలేదు. ముళ్ళు, రాళ్లు, పొదలు, దట్టంగా పెరిగిన తీగలు, లతలు, చెట్లూ మార్గంలేకుండా ఆటంక పరుస్తున్నాయి.

కొంత దూరంవెళ్ళి, గ్లోరియా కవ్వున అరిచింది చేతిని విదిలిస్తూ.

"ఏమయింది?" అడిగాడు కులకర్ణి కంగారుగా.

"కుడుతోంది. ఏదో పురుగు."

గ్లోరియా చేతిని అందుకుని చూసాడు. గులాబిరంగు చర్మంమీద ఎర్రటి పురుగు.

చూపుడు వ్రేలంత లావున, ఎర్రగా అంగుళం అంతవున్న ఆ పురుగుని గుర్తుపట్టాడు కులకర్ణి.

చేత్తో లాగడానికి ప్రయత్నించాడు కాని వూడిరాలేదు చేతికి. తుమ్మ జిగురుతో అంటించినట్లుగా చర్మాన్ని అంటి పెట్టుకుని వుంది. గట్టిగా షెల్ లావుంది పైభాగం.

కొద్దికొద్దిగా కదులుతోందా పురుగు. పురుగు కదిలినచోట గుర్తుగా, సన్నగా ఎర్రటిచార, చర్మంపోయిన గుర్తు కనపడు తోంది. రక్తం కారుతోంది.

కులకర్ణి ఆ చేతిని ప్రక్కనేవున్న గుంటలో ముంచి వుంచాడు నీళ్ళల్లోనే, అయిదు నిముషాలు. తర్వాత చేతిని పైకితీసాడు.

పురుగులేదు ఇప్పుడు చేతిమీద. చర్మం తినేసిన కాస్త భాగంలో నెత్తురు వూరుతోంది పల్చగా.

"నెప్పిగా వుందా?" అడిగాడు.

"అవును. మండుతోంది."

ఆ పురుగు ఎలా చేతిమీదకి వచ్చి వుంటుందానని చుట్టూ చూసాడు. కొద్దిదూరంలో చెట్టు ఆకులనిండా ఆ పురుగులే. నాలుగడుగులు వెడల్పున్న ఆ చెట్టు ఆకులు చాలా పెద్దవి. ఆ ఆకులమీద కదులుతున్నాయి పురుగులు వందలకొద్దీ.

అలాంటి చెట్లు అక్కడక్కడా చూసాడుకాని, కులకర్ణి పురుగులనంత దీక్షగా చూడలేదు.

"ఆ చెట్లకి దూరంగా వుందాం" చెట్టువంక, చెట్టు ఆకుల, పురుగులవంకా చూపించాడు.

మరో మైలుదూరం వెళ్ళేలోపల చెట్లకొమ్మలకి చుట్టుకుని వదలకుండావున్న పాములని చూశారు చాలా. దాదాపు ప్రతీ పదడుగులకీ రెండు, మూడు పాములు వున్నాయి. ఒకొక్కసారి వాటి కిందనుంచే తలవంచుకుని వెళ్ళాల్సి వచ్చింది.

గ్లోరియా కులకర్ణిని వదలలేదు క్షణంకూడా. అతుక్కు పోయినట్లుగా ఆనుకుని నడిచింది. కులకర్ణి నేలమీద పరీక్షగా చూసి మరీ అడుగులు వేస్తున్నాడు.

నలుపు, తెలుపు, బూడిదరంగు, గోధుమ రంగు – అనేక రంగులలో వున్నాయా పాములు పెద్దవి, చిన్నవి.

కులకర్ణికి అప్పటికే అనుమానం కలిగింది ఆ దీవి ఏమయి వుండొచ్చో. దూరంగా కనబడుతున్న చిన్నకొండని చూడ గానే మరింత ధృవపడింది అనుమానం.

నడుస్తూ చటుక్కున ఆగిపోయాడు ఏదో అలికిడి విని. కొంచం దూరంలో వినిపించింది అలికిడి. గ్లోరియాకి కత్తిని అందించి, తను సిద్ధంగా రెండు చేతులతో రెండు కత్తులు పట్టుకుని, నిశ్శబ్దంగా వుండమన్నట్లుగా సౌంజ్ఞ చేసాడు.

చాలాసేపు ఇద్దరూ మౌనంగా నిలబడ్డారుగాని మళ్ళీ అలికిడి వినపడలేదు. కులకర్ణి అలికిడి వినపడినవైపు కదిలాడు చేతిలో కత్తులతో.

ఎవరూ కనపడలేదు.

కొండవైపున నడిచారు. మధ్యాహ్నానికల్లా చేరుకున్నారు కొండ మొదలుకి. అక్కడ కొద్దిగా బావుందనిపించింది ఇద్దరికీ. పాములుకానీ, ఆ పురుగులుండే చెట్లుకానీ కనిపించ

లేదు ఎక్కడా. గ్లోరియాకి జ్వరం ఎక్కువయింది.

కొండ రాళ్ళమీద కూర్చుని విశ్రాంతి తీసుకున్నారు అరగంటసేపు, కూడా తెచ్చిన పళ్ళుతిని. నీళ్ళెక్కడా కనబడలేదు దాహంవేసి తాగుదామని చూస్తే.

గ్లోరియా మొంబాసా జాతివాళ్ళ గురించి, వాళ్ళు తమతో తీసుకువెళ్ళిన ముగ్గురు అమ్మాయిల గురించి ఆలోచిస్తోంది. ఏం చేస్తారు వాళ్ళని? అసలింకా బ్రతికే వుండివుంటారా?

"ఇదే మొంబాసా దీవి" తుపాకి పేల్చినట్లుగా చెప్పాడు కులకర్ణి.

ఉలిక్కిపడి అడిగింది గ్లోరియా.

"నీకెలా తెలుసు?"

"పెపర్ ఈ దీవిగురించి చెప్పేటప్పుడు వినలేదా నువ్వు. పాములు, ఎర్రపురుగులు, ఈ కొండ..."

"అయితే మనం త్వరగా పారిపోవాలి" అన్నది గ్లోరియా లేచి నిలబడి.

దిగులుగా నవ్వి కులకర్ణి అడిగాడు

"ఎక్కడికి?"

"ఇంకెక్కడికయినా."

"ఈ దీవి వదిలా?"

"అవును."

"మనకి పడవలేదు. ఈ దీవిలో అరెస్ట్ అయాం, దేముడు మనల్ని ఖైదుచేసాడు ఇక్కడ. బహుశ ఆ సముద్రపు దొంగల చేతిలో చావడానికేనేమో?"

"ఆత్మహత్యయినా చేసుకుంటాను కాని ఆ కిరాతకులకు ప్రాణాలతో చిక్కను," అన్నది గ్లోరియా.

సిగరెట్ తాగాలనిపించింది కులకర్ణికి. కాని సిగరెట్స్

లేవు. ఎక్కడో జారిపోయాయి.

"నాకో సహాయంచేస్తావా?" అడిగింది గ్లోరియా.

"చెప్పు. నీళ్లా?"

"కాదు. నాకు తెలియకుండా నిద్రపోతున్నప్పుడు నన్ను పొడిచి చంపెయ్యి."

"దేనికి?" బిత్తరపోతూ అడిగాడు కులకర్ణి.

"నాకు వాళ్ళంటే భయం. లోడింగ్ రూంలో వాడు నా కళ్ళలోకి చూసినచూపు నేను జీవితంలో మరచిపోలేను. వీళ్ళచేతుల్లో చిక్కి బాధలు అనుభవించే కంటె చచ్చిపోవడమే మేలు" వణుకుతూ అన్నది.

చిన్నగా నవ్వి అన్నాడు కులకర్ణి.

"తప్పుగా ఆలోచిస్తున్నావు."

"ఎంత మాత్రంకాదు. నువు నాకీ సహాయం తప్పక చెయ్యాలి. ఐ నీడ్ యువర్ హెల్ప్."

కులకర్ణి మాట్లాడలేదు.

"ఏమంటావు?"

"నువు లేకుండా నేను బ్రతకలేను బయట ప్రపంచంలోనే, ఇక్కడయితే అసలు బ్రతకలేను."

మౌనంగా ఉండిపోయింది గ్లోరియా.

"పద. రాత్రి ఎక్కడ తలదాచుకోవచ్చో చూద్దాం."

ఇద్దరూ మళ్ళీ లేచి, బయలుదేరారు. ఆ కొండలోనే ఓ చిన్న గుహలాంటిది వుంది. సహజంగా ఏర్పడిన కేవిటీ అది. ఇద్దరికంటె ఎక్కువమంది పట్టరు లోపల.

"ఇక్కడ బావుంటుంది" చెప్పాడు. దుమ్ముగావుంది లోపల. చెట్లకొమ్మల విరచి లోపల శుభ్రంగా వూడిచారు. అయినా దుమ్ముపోలేదు అట్టే.

"కొండమీదకి వెళదాం పద. జార్జ్ చెప్పిన బంగారం సంగతి ఎంతవరకు నిజమో చూద్దాం."

"నేనింక నడవలేను" అన్నది గ్లోరియా నీరసంగా.

"ఒంటరిగా వుండగలవా అయితే?"

"ఊహూ. వస్తాను నీ వెంట."

ఇద్దరూ కొండమీదకి ఎక్కారు. వెయ్యి అడుగుల ఎత్తు వుంటుంది. అంతే. పదినిముషాలలో ఎక్కారు ఇద్దరూ.

కొండమీదినుంచి రెండువైపులా దూరంగా సముద్రం, సముద్రానికీ, కొండకీ మధ్యవున్న చిట్టడవి, అటువైపు దూరంగా కనిపించే చెట్లు, మొక్కలు. మనుష్య సంచారం వున్న సూచనలేమీ కనపడలేదు. రెండు పడవలు కనపడ్డాయి కొండకి అనువుని సముద్రం దగ్గర.

బిలంకోసం వెదికారు ఇద్దరూ. కనపడలేదు. జార్జ్ పెపర్డ్ అబద్ధంచెప్పి వుంటాడనుకున్నారు ఇద్దరూ. అయినా కులకర్ణికి నమ్మకం కలగలేదు, జార్జ్ అబద్ధంచెప్పి వుంటాడంటే. అలా అబద్ధం చెప్పాల్సిన అవసరం లేదతనికి ఎంతమాత్రం.

ఈసారి జాగ్రత్తగా వెదికారు ఇద్దరూ. కులకర్ణి రాళ్ళని కదిలించి చూసాడు చాలావాటిని, బిలాన్ని కొండరాయితో మూసేయవచ్చు అనే ఆలోచన రావడంవల్ల.

ఓ రాయి కొద్దిగా కదిలింది.

ఇద్దరూ బలంగా తోసారు రాతిని.

పూర్తిగా పక్కకి కదిలింది.

లోపలకి చూసారు ఆత్రంగా.

10

కొండదిగి కిందకి వచ్చారు ఇద్దరూ. చీకటి పడుతోంది కొద్దికొద్దిగా. ఇంకో గంట తర్వాత సూర్యుడు పూర్తిగా

ఆ సమిస్తాడు.

"మనం నిజంగా అదృష్టవంతులం" అన్నాడు కులకర్ణి సంతోషంగా.

ఇద్దరి చేతుల్లో రెండు మూటలున్నాయి. లైఫ్ జాకెట్ల నిండా బంగారం మూటకట్టారు.

పెపర్ చెప్పింది నిజమే. రాయి తొలగించి చూడగానే కళ్ళు మిరుమిట్లు గొలిపేలా బంగారం వస్తువులు కనపడ్డాయి.

లెక్కలేనన్ని.

నిర్లక్ష్యంగా దాంట్లోకి విసిరివేయబడ్డాయి తరతరాల నుంచి, వాటివిలువ తెలియక. ఆ బిలం ఎంతలోతో తెలియదు గాని, లోపల ఎంత బంగారం వుందో తెలియదుగాని, పైన చాలా కనపడుతున్నాయి.

"ఖచ్చితంగా ఆస్ట్రేలియాని కొనేయవచ్చు ఈ బంగారంతో" అన్నాడు ఆనందంగా వూగిపోతూ.

"ఎలా తీయటం?" అడిగింది గ్లోరియా.

గ్లోరియా నడుంచుట్టూ తాడు గట్టిగాకట్టి, నెమ్మదిగా గ్లోరియాని లోపలకి వదిలాడు కులకర్ణి, బావిలోకి బొక్కెనని వదిలినట్లుగా.

విలువయినవి ఏరిమూట కట్టింది గ్లోరియా. రెండుగంటల సేపు ఆ బిలంలోనే వుంది గ్లోరియా బంగారంమీద కూర్చొని వస్తువులు ఏరుతూ.

అక్కడక్కడ పాములు వదిలిన కుబుసాలని చూసినా భయపడలేదు గ్లోరియా. ఆ బంగారం పొందడంలోవున్న ఆనందం ముందు భయం చచ్చిపోయింది.

బంగారం, విలువైన వజ్రాలతో బయటపడ్డారు బిలానికి పైన మళ్ళీ రాయి యధాప్రకారం మూసేసి.

కొండదిగి కిందకి వచ్చారు సంతోషంగా కబుర్లు చెప్పుకుంటూ. జ్వరం మరీ ఎక్కువయింది గ్లోరియాకి.

అకస్మాత్తుగా చూసింది గ్లోరియా, కొంచెం దూరంలో, చేతిలో బాణం ఎక్కుపెట్టి నిల్చుని విస్మయంగా వింతగా చూస్తున్న ఆ అనాగరికుడిని.

భుజాలమీదికి వేలాడుతున్న జుట్టు. నల్లటి మొద్దు శరీరం. పెరిగిన గడ్డం. గోచీకూడా లేదు. పోతపోసిన విగ్రహంలా, మెరుస్తున్న కళ్ళతో చూస్తున్నాడు చిరిగిపోయిన గ్లోరియా గౌనులోంచి కనబడుతున్న వక్షోజాలవంక.

కులకర్ణి మాటని కిందపడేసి చేతిలోని కత్తిని బలంగా, అతిబలంగా విసిరాడు.

అదేక్షణంలో రివ్వునవచ్చి భుజంలో గుచ్చుకుంది బాణం కులకర్ణికి.

గ్లోరియా తన చేతిలోని కత్తినికూడావిసిరింది ఆ మొంబాసా జాతివాడిమీదకి.

"వాడిని తప్పించుకోనివ్వకూడదు. వెళ్ళి అందరినీ పిలుచుకు వస్తాడు" బాధగా పళ్ళునొక్కిపెట్టి చెప్పాడు కులకర్ణి.

వెనక్కితిరిగి పరిగెత్తుతున్న వాడిమీదకి మరోకత్తి విసిరింది గ్లోరియా. మూడోకత్తి తగలగానే నేలకూలాడువాడు చిన్నగా అరుస్తూ.

"బాణాన్నిలాగు" అన్నాడు కులకర్ణి.

"అమ్మో నాకు భయం."

"కళ్ళుమూసుకుని త్వరగాలాగు. విషం ఎక్కుతుంది."

గ్లోరియా బాణాన్ని బయటకి లాగింది.

"విషమా?" అడిగింది.

"అవును. బాణం చివర పూసినట్లున్నాడు."

రక్తం కారకుండా ఆపి వాడి దగ్గరికి వెళ్ళాడు కులకర్ణి.

స్పృహ తప్పింది వాడికి. పదిహేడేళ్ళుంటాయి. చిన్న వాడే. అయినా దారుఢ్యంగా వున్నాడు.

వాడి భుజాన వ్రేలాడుతున్న తోలుసంచీలోంచి కుమ్మరించాడు కులకర్ణి. అనేక మూలికలు, ఆకులు, చెట్లవేళ్ళు బయటపడ్డాయి.

"దీంట్లోనే ఒకటి విరుగుడు. ఏదో మనకి తెలియదు. జార్జ్ చెప్పాడు, విషానికి విరుగుడు వీళ్ళదగ్గర వుంటుందని. ఆ మూలికలన్నీ కలిపి నా గాయానికి కట్టుకట్టు త్వరగా."

గ్లోరియా కులకర్ణి గాయంచుట్టూ ఆ వేళ్ళని, మూలికలని అమర్చి కట్టుకట్టింది రక్తం కారకుండా.

"విషం తగ్గుతుందా ఇప్పుడు?" అడిగింది.

"ఏమో? నేను చావకపోతే విరుగుడు పనిచేసినట్లే. చూడాలి" అన్నాడు.

భయంగా చూసింది గ్లోరియా.

"పెపర్డ్ చెప్పిన మాటలు మర్చిపోయ్యావా? దేముడు ఎంతకాలం మనకి ఆయుర్దాయం వ్రాస్తే అంతకాలం బ్రతుకుతాం."

"నొప్పిగా వుందా?"

"కొద్దిగా."

"వీడిని ఏంచేద్దాం?"

"చంపేయాలి."

"పాపం."

గ్లోరియా కళ్ళు మూసుకుంది చూడలేక.

దూరంగా చప్పుడు వినిపించింది. శ్రద్ధగా విన్నారు ఇద్దరూ. చాలామంది పరిగెత్తుకొస్తున్న చప్పుడు, అరుపులు

కూడా వినపడుతున్నాయి.

"క్విక్. వీడిని సాయం పట్టు."

ఇద్దరూ కలసి మోసుకువెళ్ళి ఓ కొండరాయి ప్రక్కన దాచారు వాడి శవాన్ని కనబడకుండా.

"ఇందాక అటువైపు రెండు పడవలు చూసాను. పోదాం పద" తొందరచేసాడు వులకర్ణి.

ఇద్దరూ చేతిలో మూటలతో పరిగెత్తారు కొంతదూరం. ఏటవాలుగావున్న కొండఎక్కారు పైకి పదినిముషాల్లో. ఇద్దరూ కొండఎక్కిన తర్వాత చూసారు.

కింద చాలామంది గుమిగూడివున్నారు. "బోర్లాపడుకో" గ్లోరియా భుజంమీద చిన్నగా తట్టి చెప్పాడు వులకర్ణి. గ్లోరియాకి జ్వరంతో వళ్లు వేడిగావుంది.

గ్లోరియా, వులకర్ణి కొండమీద బోర్లా పడుక్కున్నారు. కిందనుంచి చూసేవాళ్ళకి కనపడకుండా. కింద జరిగే సంబరం చూడసాగారు.

గుంపుగా కూర్చునివున్నారు పాతికమందిదాకా. మరో పాతికమంది గుండ్రంగా నిల్చునివున్నారు. అందరిచేతుల్లో కత్తులు, బాణాలు వున్నాయి.

ఆ గుంపు మధ్యలో ముగ్గురు ఆడపిల్లలు.

"గుడ్ గాడ్ వాళ్ళు" గుర్తుపట్టి అన్నది గ్లోరియా.

తలపంకించాడు వులకర్ణి.

"ఆ అమ్మాయిలని ఇంకా బ్రతికే వుంచినట్లున్నారు."

"చంపేస్తారనుకుంటాను ఇప్పుడు."

"చంపి తింటారా?"

"నరమాంస భక్షకులు వాళ్లు."

"వాళ్ళలో చలనం వుండదు ఎప్పటికీ."

"దేముడు అలా సృష్టించాడు మరి. నాగరికత పొందక పూర్వం మనంకూడా అంతేమరి. చంద్రలోకంలోకి వెళ్లారు గాని, ఈ ఐలెండ్ ని ఇంతకాలం గుర్తించలేకపోయారు."

డప్పులు మోగిస్తూ వాళ్ళు చేసే నృత్యాన్ని కాసేపు చూసారు. డప్పులమోత మధ్య అన్నది గ్లోరియా.

"ఆ ముగ్గురినీ కట్టేసారు. అరుస్తున్నారు బాధగా."

కళ్ళు చికిలించి చూసాడు ఫలకర్ణి.

నిజమే. బాధగా అరుస్తూ కదులుతున్నారు ఆ ముగ్గురూ. పూర్తిగా నగ్నంగా వున్నారు.

"దేనికి అలా బాధపడుతున్నారు?"

"ఏమో? కనపడటంలేదు."

"వంగి చూస్తున్నారు. ఆ పురుగుల్ని వదిలారేమో మీద?"

"చర్మాన్ని తినే ఆ ఎర్రపురుగుల్నా?"

"అవును వాటిని వదిలి, బాధపడుతూంటే తమాషా చూస్తున్నట్లున్నారు" చెప్పాడు ఫలకర్ణి. ఇక ఆ తర్వాత జరిగేది చూడలేకపోయారు ఇరువురూ.

"నేను తాడు కడతాను అవతలివైపుకి. తాడు పట్టుకుని కిందకి జారు. సరిగ్గా ఒడ్డుదగ్గర దిగుతావు. పడవలున్నాయి అక్కడ. ఓ పడవ తీసుకుని పారిపోదాం. ఈ రాక్షసుల ద్వీపానికి దూరంగా."

ఫలకర్ణి తనతో తెచ్చిన త్రాళ్ళని కలిపి గట్టిగా ముడి వేసి, ఓ కొసని ఓ పెద్ద బండరాయికి కట్టాడు. మరో కొసని, సరిగ్గా కిందకి వదిలాడు. సముద్రం వడ్డున ఇసుకని తాకుతోంది రెండో కొస.

"క్విక్. కమాన్."

తాడుపట్టుకుని గబగబా కిందకి జారారు ఇద్దరూ. అల వాటులేనిపని. కాళ్లు, చేతులూ దోక్కుపోయాయి. ఇసక మీద కాలు మోపగానే పరిగెత్తారు పడవలవైపు, నడుంకి కట్టుకున్న బంగారపు వస్తువుల మూటలతో సహా.

ఓ పడవని గబగబ నీళ్ళలోకి తోసాడు వలకర్రి. ఖాళీగా వున్న మరో పడవలోని తెడ్లుకూడాతీసి తన పడవలో వేసు కుని గ్లోరియాని పడవలో కూర్చోబెట్టి, తను నడుందాకా మునిగేదాకా పడవని నీళ్ళలో తీసుకువెళ్ళాడు అతివేగంగా.

తర్వాత ఎక్కి, గబగబా తెడ్లు వేయసాగాడు. పడవ కదులుతోంది వేగంగానే.

"తెడ్లుతీసి మంచిపనిచేసావు. ఎవరైనా మనల్నిచూస్తే ఆ పడవతో మనవెనక పడేవాళ్ళు," అన్నది గ్లోరియా.

"మన ప్రమాదం ఇంకా తప్పలేదు. ఏభైమందిదాకా ప్రయాణం చెయ్యగలిగే పెద్దపడవవుంది వాళ్ళకి. ఒకటి కాదు రెండు. మనల్ని ఎవరైనా గమనిస్తే మనలను వెదక డానికి రావచ్చు వాటిమీద."

"ఆ పెద్ద పడవ వేగంముందు ఇదెందుకూ పనికిరాదు," అన్నది గ్లోరియా నిరుత్సాహంగా.

"అవును. రాత్రంతా పడవని నడుపుతూనే వుంటాను."

"మనదగ్గర కొన్ని కోట్లు ఖరీదుచేసే బంగారం, రాళ్ళు వున్నాయి. కాని వుపయోగం ఏమిటి? అన్నీ వుండీ దరిద్రు లమే."

"ఆహారం, నీళ్లు లేకుండా ఎక్కువకాలం బ్రతకలేము. రెండురోజుల్లోగా మనం రక్షింపబడకపోతే చావు తథ్యం."

"అసలు రెండురోజుల్లోపలే ఆ మొంబాసా జాతివారు మళ్ళి మనల్ని పట్టుకోవచ్చు."

"వాళ్ళచేతిలో చిక్కేకంటె చావడం ఉత్తమం."

గ్లోరియా అడిగింది కలకరిణిని.

"ఎలావుంది నీ గాయం?"

"లోపల బాధగానేవుంది. ఔషధాలు పనిచేసాయో లేదోగాని, రేపువుదయం చచ్చిపడివుంటాను, విషం పని చేస్తే."

"వీళ్లు బాణాల చివర విషం పూస్తారా?"

"అవును."

"మనంకూడా జార్జిలాగా అప్పుడే చచ్చిపోతే బాగుం డేది."

"దేముడు మనకెంతకాలం ఆయుర్దాయం పెడితే అంత కాలం జీవించివుండక తప్పదు."

"నిజమే. ఆయుర్దాయం లేకపోతే పడవతోసహా తిమింగలానికి ఆహారం అవుతాం. ఆయుర్దాయం వుంటేమరో మంచి దీవి తగలకపోదు. లేదా మనం రక్షింపబడకపోము."

"సింద్‌బాద్ సముద్రయానంచేసి, ఎన్నిసార్లు మృత్యు ముఖంలోంచి తప్పించుకోలేదు?"

"సింద్‌బాద్ ఎవరు?"

"తెలియదా సింద్‌బాద్ నావికుడి కథ?"

"ఊహు."

"అయితే చెప్తాను విను. ఓసారి బాగ్దాద్ నగరంలో సింద్‌బాద్ అనే వర్తకుడు..." అంటూ చెప్పబోయిన వాడల్లా చటుక్కున ఆగాడు.

ఎదురుగా దూరంగా ఒక స్టీమర్ రావటం కనిపించింది.

దానిని చూస్తూనే ఎగిరి గంతు వేసాడు కులకర్ణి. గ్లోరియా ఆనందంతో కేకలు పెట్టసాగింది. ఇరువురూ కలిసి గట్టిగా అరుస్తూ చేతులు వూపసాగారు.

స్టీమర్ మరింత దగ్గరైంది. దానిలోనివారు కులకర్ణిని, గ్లోరియాను గమనించారు. స్టీమర్ ఆపివేయబడింది. స్టీమర్ లోని ప్రయాణీకులు, సిబ్బంది వీరిరువురిని ఆశ్చర్యంతో చూడసాగారు.

కులకర్ణి ఉత్సాహంగా గ్లోరియాచేతిని తన చేతిలోకి తీసుకొని నిమిరాడు.

—: ఐపోయింది :—